ΜΚ01| Η ΠΑΡΕΛΘΟΥΣΑ, Η ΠΑΡΟΥΣΑ ΚΑΙ Η ΜΕΛΛΟΥΣΑ ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Η ΜΕΛΛΟΥΣΑ ΚΟΙΝΩΝΙΑ [ΦΑΡΑΧ Β΄] · https://docs.theosis.work/db/farax/farax_future/η-παρελθουσα-η-παρουσα-και-η-μελλουσα-κ/

Ἐὰν ρίψωμεν ἓν βλέμμα εἰς τὸ σκοτεινὸν παρελθὸν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, ἐὰν θελήσωμεν νὰ μελετήσωμεν τὴν ἰδιωτικήν, κοινωνικὴν καὶ θρησκευτικὴν αὐτοῦ ζωήν, ἐὰν ζητήσωμεν νὰ γνωρίσωμεν τὰς ἑκάστοτε ἀντιλήψεις αὐτοῦ ἐπί τε τοῦ ἑαυτοῦ του καὶ ἐπὶ τοῦ περιβάλλοντος, θέλομεν λίαν εὐχερῶς σταθμίσει τὴν διανοητικήν, ὅ ἐστι πνευματικὴν αὐτοῦ ἐνεργητικότητα, θέλομεν παρακολουθήσει τὴν ἐξέλιξιν αὐτοῦ. Εἶναι πλέον ἀποδεδειγμένον ὅτι **πᾶσα πρόοδος, συντελουμένη εἰς μέρος τι ἢ εἰς τὸ ὅλον τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, εἶναι ἄμεσος ἐξάρτησις τοῦ ἠθικοῦ νόμου, τοῦ ἀπορρέοντος εὐθέως ἀπὸ τὰς ἀναλόγους περὶ Θεοῦ καὶ ἀνθρώπου ἀντιλήψεις αὐτοῦ.**

Ἀπὸ τῆς ἀρχεγόνου αὐτοῦ καταστάσεως ὁ ἀνθρώπινος νοῦς, προσπαθῶν ἐν τῇ παρελεύσει τῶν αἰώνων νὰ χύσῃ φῶς διὰ τῆς γνώσεως εἰς τὰ ἀπροσπέλαστα ἐρέβη τῆς ἀγνοίας, ἣν ἔτρεφε μετὰ στοργῆς παχυλὴ πνευματικὴ κατάστασις, διεχάραξε δεδαλώδην τροχιὰν ἐξελίξεως καὶ παρουσίασεν ἀναριθμήτους σταθμούς, χαρακτηρίζοντας ἀφετηρίας προόδου ἱστορικὰς καὶ τέρματα ἀξιοθρήνητα. Ἀλλ’ οἱ κύριοι καὶ δεσπόζοντες σταθμοί, οὓς θέλει ἀμέσως διακρίνει τοῦ ἐρευνῶντος ὁ ὀφθαλμός, οἱ ὁρίζοντες τὴν τροχιὰν τῆς κοινωνικῆς τοῦ ἀνθρώπου ἐξελίξεως, ἀπὸ τῶν ἀπωτάτων ἐκείνων χρόνων μέχρι τοῦ παρόντος συμπεριλαμβανομένου, εἶναι τρεῖς. **Δυνάμεθα ὅθεν νὰ διακρίνωμεν εἰς τρεῖς περιόδους τὴν θρησκευτικοκοινωνικὴν τοῦ ἀνθρώπου ἐξέλιξιν.**

Κατὰ τὰς τρεῖς ταύτας περιόδους, καθ’ ἃς τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα πάντοτε εἶχεν ἡπλωμένας τὰς ἐρευνητικὰς αὐτοῦ χεῖρας, τὸ ἀνθρώπινον γένος διακρίνεται διὰ ποικίλας μεταπτώσεις εὐγενῶν ἀντιλήψεων εἰς ἀγενεῖς, διὰ διαφόρους παρεκκλίσεις ἀπὸ τῆς Ἀληθείας εἰς τὴν πλάνην, ἀπὸ τοῦ ὑγιοῦς εἰς τὸ νοσηρόν. Καὶ τοῦτο ἐπειδὴ τὰς διαφόρους κατευθύνσεις ἔδιδεν αὐτῷ ἡ ἀντίστοιχος θρησκευτικὴ ἀρχή, ἥτις μορφουμένη ἀπὸ τὰς περιβαλλούσας συνθήκας, εἰ καὶ γεννωμένη ἀπὸ τὸ ἐνδότερον στοιχεῖον τοῦ πνευματικοῦ, ἐχάρασσε καὶ τὴν ἀνάλογον προοδευτικὴν τροχιάν, διαμορφώνουσα καταλλήλως τὸν πολιτισμὸν τοῦ κοινωνικοῦ συμπλέγματος.

Ἀλλ’ ἐπειδὴ τὸ πηδάλιον τὸ ὁρίζον τὴν κατεύθυνσιν τοῦ κοινωνικοῦ συγκροτήματος, μορφούμενον ἀπὸ συνθήκας διαφόρους ἑκάστοτε καὶ γεννώμενον ἀπὸ πεπλανημένας ἀρχάς, δὲν ἦτο τὸ στερεὸν καὶ ἀλάνθαστον, διὰ τοῦτο τὸ ἑκάστοτε κοινωνικὸν ἀκάτιον προσέκρουσεν εἰς σκοπέλους, ἐξώκειλεν εἰς βραχώδεις ἀκτάς, κατεποντίσθη εἰς τὰ ὑγρὰ τῶν κυμάτων στόματα, χωρὶς οὐδέποτε εὐδιοδρομοῦν νὰ φθάσῃ εἰς τὸν λιμένα τὸν ζητούμενον. Ἁπλοῦν βλέμμα εἰς τὴν ἱστορίαν τῶν ἐθνῶν τοῦ παρελθόντος μᾶς βεβαιοῖ περὶ πάντων τούτων.

Ἤκμασαν ἔθνη, ἐγεννήθησαν ἐν ἰσχύϊ βασιλεῖαι, ἦλθον εἰς ἐπιφάνειαν ποικίλα πολιτεύματα, ἐγεννήθησαν καὶ ἐσβέσθησαν περίφημοι δημοκρατίαι καὶ ὅμως, ἀπὸ πάντα ταῦτα τὰ βιώσαντα συστήματα, οὐδὲν ἔμεινεν τὸ αὐτὸ μέχρι τοῦ νῦν, οὐδὲν ἐπεκράτησεν ἐν μέρει ἢ ἐν συνόλῳ εἰς τὸ πολύμορφον τοῦτο κοινωνικὸν σύμφυρμα. Μικρὰ καὶ παροδικὴ ἐπικράτεια καὶ σύντομος ἀνατροπὴ αὐτῆς. Αὕτη εἶναι ἡ τύχη, ἥτις διακρίνει μέχρι τοῦ νῦν τὰ κοινωνικὰ συστήματα.

Τοιουτοτρόπως δὲ τὸ ταλαίπωρον ἀνθρώπινον γένος, ἀφιέμενον ἀκυβέρνητον εἰς τὰ τενάγη τοῦ πεπρωμένου, προσκρούει, ὡς ὁ τυφλὸς ἐπὶ πετρῶν καὶ πίπτει εἰς τοὺς πρὸ αὐτοῦ χάνδακας. Καὶ ταῦτα διότι αἱ **ἠθικαὶ αὐτοῦ ἀρχαί, αἱ ἀμέσως ἀπορρέουσαι ἀπὸ τὰς θρησκευτικὰς ἀντιλήψεις, φιλοξενοῦσαν ἀπειρίαν σεσηπότων στοιχείων, ἅτινα παρεισέφρυσαν ὡς ὑγιᾶ, ἂν καὶ εἶναι γέννημα πλανῶν χαρακτηριζουσῶν προλήψεις καὶ δογματικὴν πίστιν.**

Ἡ πρώτη ἀφετηρία τῆς πρὸς ἀνελικτικὴν προοδευτικὴν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους κλίμακα ἐκκινήσεως, ὁρίζει **τὴν πρώτην περίοδον,** ἥτις ἀρχομένη ἀπὸ τὴν ἐμβρυὼδη γνῶσιν, ἐχώρησε πρὸς τὰ πρόσω καταλήξασα εἰς τὸν δεύτερον σταθμόν, ἐξ οὗ ἄρχεται ἡ δευτέρα περίοδος. Κατὰ τὴν πρώτην ταύτην περίοδον, καθ’ ἣν ἡ πρὸς γνῶσιν ἔρευνα τοῦ ἀνθρωπίνου γένους προσεπάθη διακαῶς νὰ καλύψῃ πᾶν παρουσιαζόμενον κενὸν καὶ νὰ ἐκπληρώσῃ πᾶσαν προβαλλομένην ἀνάγκην, μύριαι ὅσαι προβάλλουσιν τροπαὶ εἰς τὰ κοινωνικὰ συμπλέγματα, χαρακτηρίζουσαι τὴν τάσιν, ἣν εἶχεν τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα πρὸς σύλληψιν τοῦ ἀληθοῦς, πρὸς γνῶσιν ἀκριβῆ τοῦ στοιχείου ἐκείνου, περὶ ὃ πλεκόμενον τὸ κοινωνικὸν σύστημα, ἤθελε παρουσιάσει ἀπόλυτον ἰσορροπίαν καὶ ἁρμονίαν.

Μύριαι ὅσαι κοινωνικαὶ καταστάσεις προβάλλουσιν, αἵτινές εἰσιν ἀπαυγάσματα διαφόρων ἀντιλήψεων τῶν διαδεχομένων ἀλλήλας γενεῶν, ἐπὶ τοῦ αἰτίου τοῦ δημιουργήσαντος τὸ Σύμπαν καὶ τῶν περὶ αὐτὸ καὶ ἐπὶ τῶν ἀφορούντων τὸν ἄνθρωπον. Εἶναι πλέον ἐκτὸς πάσης ἀμφιβολίας

ὅτι τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα οὐδέποτε ἔπαυσε ζητοῦν τὴν δημιουργικὴν τῶν περὶ αὐτῶν καὶ αὐτοῦ αἰτίαν, εἰς οἱανδήποτε καὶ ἂν εὑρέθη κατάστασιν, μηδὲ αὐτῆς τῆς θηριώδους ἐξαιρουμένης. Εἰς οἱανδήποτε ἐποχὴν καὶ ἂν ἀνατρέξωμεν, θὰ εὕρωμεν τὸν ἄνθρωπον **λατρεύοντα ὡς σύμβολόν τι καὶ ὄνομα τὸν Θεὸν καὶ συντάσσοντα ἐντολάς, ἐπιβαλλομένας ἀπὸ τὸ λατρευὸμενον Θεῖον αὐτοῦ Ὄν.** Ἐπὶ τῇ βάσει δὲ τῶν ἐντολῶν τούτων θέλομεν εὕρει τὸν ἄνθρωπον ρυθμίζοντα τὰ κατ’ αὐτὸν καὶ τοὺς ὁμοίους του, ταξινομοῦντα συστήματα καὶ ὁρίζοντα σχέσεις, νομοθετοῦντα καὶ ἐφαρμόζοντα τὰ νομοθετημένα.

Ἀλλ’ ἐπειδὴ αἱ ἐκ τῆς θελήσεως τοῦ Θείου Ὄντος ἀπορρέουσαι ἐντολαί, αἱ δημιουργοῦσαι τὸν ἀντίστοιχον ἠθικὸν νόμον, ἄρα καὶ κοινωνικόν, δὲν ἦσαν αἱ εὐθέως ἀπὸ τὸ Θεῖον καὶ ἐνδότατον τοῦ ἀνθρώπου στοιχεῖον ἐξηγμέναι, ὡς ἐκ τῆς ἀτελοῦς ψυχικῆς ἀναπτύξεως, διὰ τοῦτο αἱ ἀπὸ ταύτας κυβερνώμεναι κοινωνίαι παρουσίαζον ἑκάστοτε τὰς δυσαρμονίας ἐκείνας, αἵτινες ἐγένοντο ἀφορμὴ ἀνατροπῆς τοῦ ἐπικρατοῦντος κοινωνικοῦ συστήματος καὶ ἀντικαταστάσεως ὑφ’ ἑτέρου τοιούτου. Ἡ δουλεία, ὁ ἐξανδραποδισμὸς καὶ ἡ ἀνθρωποπωλησία, διατηρηθεῖσαι μέχρι τῶν τελευταίων ἐτῶν καὶ ἴσως που ὑφιστάμεναι, εἶναι τὸ εὐγλωττότερον παράδειγμα τῆς παρεφθαρμένης ἐπιγνώσεως, τῆς ἐντελλομένης τοὺς ἠθικοὺς νόμους ἠθικῆς ἀρχῆς, **τῆς στρεβλουμένης ἀπὸ τὰ φυσικὰ ἔνστικτα φωνητικῆς τῆς συνειδήσεως τοῦ Θεοῦ ἠχοῦς.** Καὶ οὕτω τὸ κοινωνικὸν ἄγος ἠκολούθησε πιστῶς τὰς θρησκευτικὰς πλάνας καὶ τὰς ἠθικὰς παρακρούσεις τοῦ χωροῦντος εἰς τὰ σκότη τοῦ μέλλοντος ἀνθρωπίνου γένους.

Ἡ λατρεία τῶν στοιχείων ὡς Θεῶν ἢ τῶν δυνάμεων, ἀπήτει καὶ ἀνάλογον ἐκδήλωσιν λατρείας, **προσανατολιζομένης εἰς τὰς ἕξεις καὶ τὰς ἐπιθυμίας τοῦ λατρευομένου Θεοῦ.** Λατρευόμενος ὡς Θεὸς ὁ Νεῖλος, ὁ λέων ἢ ὁ κροκόδειλος, ἐζήτει λατρείαν μὴ ἀπάδουσαν πρὸς τὰς ἐπιθυμίας αὐτοῦ. Ὁ Νεῖλος ἐπλημμύρει, ὁ λέων καὶ ὁ κροκόδειλος ἔτρωγον. Πᾶσα δὲ κακὴ τῆς τύχης τροπὴ ἀπήτει καὶ ἐξιλέωσιν τοῦ Θεοῦ. Καὶ οὕτω τὸ παιδικόν, ἀλλὰ πάντοτε ὑψηλόν, ἀνθρώπινον πνεῦμα ἐσοφίσθη τὰς θυσίας, φθάσαν εἰς τὸ ὕπατον τῆς ἰδανικότητος, τὴν ἀνθρωποθυσίαν, πλὴν ὅμως καὶ τὸ ὕπατον τῆς ἀποτροπαίου θηριωδίας αὐτοῦ. Καὶ ἐδῶ μὲν ἡ κοινωνία αὕτη ἐκλέγει μεταξὺ τῶν μελῶν αὐτῆς τὰ θύματα τοῦ θυσιαστηρίου, ἐκεῖ δὲ ἐκείνη ἐγείρει πόλεμον κατὰ τῶν ὁμοίων της, ἵνα τοὺς αἰχμαλωτισθέντας θυσιάσῃ. **Οὕτω δὲ ἡ ἀτυχὴς ἀνθρωπότης ἔπασχε ἐκ τῶν συνθηκῶν, ἃς ἐπέβαλεν ἐσφαλμένης καὶ κακῆς θρησκευτικῆς ἀρχῆς παιδαριώδης ἐπίγνωσις τοῦ Θείου.**

Αἱ δουλεύουσαι μειονότητες, αἱ θυσιαζόμεναι μονάδες, τὰ τυραννούμενα ἄτομα, ὑπείκοντα εἰς

τὴν φωνὴν τῆς φυσικῆς ἀτομικῆς ἐλευθερίας, ἠγείροντο κατὰ καιρούς, ἵνα ἀποτινάξωσι βάναυσα καθεστῶτα, ἅτινα ἀνεδείκνυε ἐλεεινὸν κοινωνικὸν σύστημα, δημιούργημα ἐπικρατήσεως παιδαριωδῶν θρησκευτικῶν, ἄρα ἠθικῶν, ἀντιλήψεων. Οὕτω δὲ τὰς ἐπικρατείας διεδέχοντο ἀνατροπαί, τὰς τυραννίας ἐπαναστάσεις, τὰς δουλείας πόλεμοι καὶ τὰς ἀνισότητας ἀνισότητες καὶ ἀνισορροπίαι κοινωνικαὶ. Αἱ πλάναι εἰς τὰς ἀντιλήψεις διεδέχοντο τὰς ἀληθείας, τὰς ἠλλοιωμένας ἀληθείας καὶ τἀνάπαλιν.

Καὶ οὕτω συνεφύροντο περὶ τὸν ἄξονα τοῦτον τῆς εὐτυχίας τῆς ὁμαδικῆς, τῆς ματαίως ἐκζητουμένης, **αἱ παρεφθαρμέναι παραφυάδες τοῦ Ἀπολύτου ἠθικοῦ Νόμου, αἵτινες περιβεβλημέναι τὸ ἔνδυμα τοῦ ἀτομισμοῦ ἐδημιούργουν τὴν σύγκρουσιν εἰς τὰς ἀντιθέτους ἐπικρατείας, τῶν ἐξ ἀντιθέτων θρησκευτικῶν ἀντιλήψεων ἀπορρεουσῶν κοινωνικῶν διαρρυθμίσεων.** Ἡ ὑπὸ διαφόρους ὕστερον ὅρους βίωσις τῶν διαφόρων ἀνθρωπίνων ὁμάδων παρουσίαζε συνωδᾷ ταῖς κλιματολογικαῖς συνθήκαις καὶ ποικίλας ἐννοίας τῆς Θεότητος, **τῆς λατρευομένης διαφόρως μὲν ἐν τοῖς τύποις, πλὴν ἐν τῇ αὐτῇ ἐννοίᾳ καὶ οὐσίᾳ.**

Ἡ δὲ διαφορὰ αὕτη, ἡ διακρίνουσα τὰς διαφόρους μορφὰς τῆς αὐτῆς λατρείας, πρὸς τὸ αὐτὸ πάντοτε Ὄν, διέστειλε τὰς μορφὰς ταύτας οὕτως ὥστε ἑκάστη τούτων, περιβαλλομένη ἰδίαν κυριότητα καὶ περιωπήν, **νὰ θεωρηθῇ ὡς ἰδία Θρησκεία, μόνη, ἀληθὴς καὶ τελεία.** Οὕτω δὲ αἱ μορφαὶ τῆς οὐσιώδους καὶ Ἀπολύτου Ἀληθείας, περιβαλλόμεναι ταύτην τὴν κυριότητα, **ἐθεώρουν τὰς λοιπὰς ὡς ὀλεθρίας καὶ ἠξίουν τὸν ἐξοβελισμὸν αὐτῶν,** ἐπιτυγχανόμενον διὰ τῆς ἐξαλείψεως ἀπὸ τοῦ προσώπου τῆς γῆς παντὸς ὀπαδοῦ καὶ πιστοῦ τῶν δογμάτων των. Καὶ οὕτω ἡ πλουτιζομένη καὶ κεντριζομένη φυλετικὴ ἀντιπάθεια ἐδημιούργησε τὴν τοῦ ὁμοφύλου ἢ ὁμοιογενοῦς ἀποξένωσιν, ἐγέννησε τὴν ἔννοιαν τῆς ἐχθρότητος καὶ ἐξεκόλαψεν τὸ μεγαλύτερον ἄγος, **τὴν μεγαλυτέραν κοινωνικὴν πληγήν, τὸν πόλεμον.**

Καὶ τοῦτο διότι τὸ ἀνελεύθερον τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος ἠδυνάτει νὰ πτερυγίσῃ ὑπεράνω τῶν συνθηκῶν καὶ ὑπεράνω ἐπιβεβλημένων δογμάτων. Καὶ ναὶ μὲν ἡ ταυτότης εἰς τὴν οὐσιώδη καὶ λανθάνουσαν ὑπὸ τοὺς τύπους ἔννοιαν ὑπῆρχε, πλὴν ὁ ψυχικὸς ὀφθαλμὸς δὲν ἠδύνατο νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὰ βάθη τοῦ Πνεύματος, ἐξ οὗ ἀπέρρευσεν ἡ ἔννοια αὕτη καὶ νὰ διακρίνῃ τὸ ὁμοιόμορφον αὐτῆς, παρὰ τὸ ποικιλόμορφον καὶ διάφορον τῶν τύπων.
Ἀλλ’ ὁ Ἀσιανὸς ἢ ὁ Αἰγύπτιος, λατρεύοντες τὸν κροκόδειλον καὶ τὸν λέοντα ἢ τὸν Νεῖλον, δὲν ἠδύναντο νὰ εὕρωσιν οὐδεμίαν σχέσιν τῆς πίστεως αὐτῶν πρὸς τήν πίστιν τοῦ Ἕλληνος, τοῦ

λατρεύοντος τὸν Ὄλυμπον ἢ τὸν κεραυνόν, ὃν σπανίως ἐγνώρισεν ὁ κάτοικος τῶν ἐρήμων τῆς Ἀφρικῆς λχ, καὶ διὰ τοῦτο ὑπὸ τὸ ἀλλόθρησκον τοῦτο εὕρισκε τὸν ἐχθρόν, τὸν ξένον, τὸν ἄπιστον. Ἀλλ' ὁ κάτοικος τῆς Ἑλλάδος καὶ πιστὸς τοῦ Ὀλύμπου ἢ, κάλλιον εἰπεῖν, τῶν κεραυνῶν ἢ τῶν κυμάτων, τῶν Διῶν καὶ Ποσειδώνων, δὲν εἶδεν ἴσως οὐδέποτε τὸν Νεῖλον, οὔτε τὸν κροκόδειλον, ἢ ὁ λάτρης τοῦ καυστικοῦ ἐκεῖ ἡλίου Πέρσης ἢ Ἄραψ, τοὺς πάγους τοῦ βορρᾶ, ὡς καὶ τοὺς ἄμμους τῆς Λιβύης οὗτος. **Δι' ὃ ἕκαστος τήν αὐτὴν ἔννοιαν ἀπέδωκεν εἰς τὸ προσιτώτερον αὐτοῦ ὑπάρχον, τὸ συγκεντροῦν τὰς ὅσον ἔνεστι μεγαλυτέρας ἰδιότητας, δι' ὧν ἤθελε περιβληθῇ ἡ Ἰδανικὴ Θεότης.**

Ἀλλ' ὡς εἴπομεν, καλυφθείσης τῆς οὐσίας τῆς γενικῆς ὁμοίας Ἀληθείας, **ἐδέσποσεν ἡ Θρησκεία τῶν τύπων, ἡ πίστις τῶν φαινομένων συμβόλων καὶ οὐχὶ τῶν συμβολιζομένων.** Καὶ ἐπειδὴ τὰ συμβολίζοντα τὴν μίαν ἔννοιαν τοῦ Θείου ἦταν ποικίλα, ποικιλούσης τῆς φύσεως κατὰ τόπους, διὰ τοῦτο ἐδημιουργήθησαν καὶ τὰ ποικίλα θρησκεύματα, τὰ ἀσφαλῶς νῦν διαστελλόμενα κατὰ τὸ φαινόμενον. Κατὰ συνέπειαν καὶ ὁ ἐκ τούτων ἀπορρέων ἴδιος ἠθικὸς νόμος, ἁρμονιζὸμενος πρὸς τὰς ἐκδοχὰς καὶ ἀρχὰς ἢ ἀπαιτήσεις τῆς λατρείας, παρουσίαζεν ἑκάστοτε τὰς χαώδεις διαφοράς, τὰς παραγούσας ὁλόκληρον τὸν κυκεῶνα τῶν κοινωνικῶν συστημάτων μέχρι τοῦ νῦν.

Ἡ λατρεία τοῦ λέοντος μετέδιδε τὸ φιλοπόλεμον εἰς τὸν πιστόν του, τοιοῦτος καὶ ὁ λέων, ὅστις, καθιστῶν τοῦτο στοιχεῖον ἠθικῆς, μετεχειρίζετο ὡς πυρῆνα κοινωνικοῦ συστήματος, ὅπερ οὕτω παρουσιάζεται πολεμικόν, ἄρα αὐταρχον, τυραννικόν, κατακτητικὸν καὶ αἱμοχαρές. Τοιουτοτρόπως δέ, ἕνεκεν τοιούτου ἠθικοῦ πυρῆνος, παρουσιάζεται καὶ τοιοῦτον κοινωνικὸν συγκρότημα, ὅπερ ἔχει κινοῦντα μοχλὸν τὸν πόλεμον, τὴν σφαγήν, τὴν λεηλασίαν, τὴν κατάκτησιν.

Οὕτω δὲ, ἐκτὸς τῆς ἐνιαίας ὁμαδικῆς μορφῆς τοῦ κοινωνικοῦ τούτου συστήματος, οὕτινος συντηρητικὰ στοιχεῖα εἶναι τὰ ἐκ τῆς αὐτάρχου βίας καὶ ἐχθρότητος γεννώμενα τοιαῦτα, παρουσιάζεται καὶ κυριαρχία τοῦ συστήματος τούτου καὶ εἰς τὰ μέρη, εἰς τὰ ἄτομα, ἅτινα οὕτως ἀποτελοῦντα κοινωνίαν ἐφαρμόζουσι τοὺς νόμους αὐτῆς εἰς ἕτερα μέρη, ἀξιοῦντα ἐδῶ τὴν ὑποταγήν, ἐκεῖ δὲ σεβασμὸν καὶ ταπείνωσιν. Τουτέστιν, **ἐκ τοῦ αὐτοῦ ὅλου καὶ τῶν κοινωνικῶν του στοιχείων πλουτίζεται τὸ τοῦ ὅλου μέρος, ὅπερ καθιστάμενον ὁμοιόμορφον εἰς κοινωνικὰς ἀντιλήψεις μὲ τὸ ὅλον, ἐνεργεῖ ἐπὶ τῶν ἑτέρων μερῶν τοῦ ὅλου, ὡς τοῦτο ἐπὶ ἑτέρων κοινωνιῶν.**

Καὶ διὰ τὸ σαφέστερον: Κοινωνία τις τῆς φυλῆς τῶν Μποδοκούτων, λχ, τῶν ἀγρίων τῆς Βραζιλίας, λατρεύοντα ὡς Θεὸν τὸν ὄφιν ἢ τὸν λέοντα καὶ ρυθμίζουσα τὰ κατ' αὐτὴν συμφώνως τῶν ἕξεων τοῦ λατρευομένου Θεοῦ, συγκροτεῖται οὕτως ὥστε ὡς βάθρα αὐτῆς νὰ ἔχῃ τὸ ἐκδικητικόν, τὸ αἱμοχαρές, τὸ φονικόν. Ἀλλὰ ὁ ἄγριος Βραζιλιανός, ἐμποδιζόμενος ἀπὸ τὸ σύστημα τὰς ἕξεις ταύτας, δεικνύει τὰ αὐτὰ ἔνστικτα πρὸς τὸ ὅμοιόν του τῆς αὐτῆς κοινωνίας, ἐμφορούμενον ἀπὸ τὰς αὐτὰς ἀρχάς. Καὶ οὕτω αἱ κατακτητικαὶ τῶν φυλῶν ἐπιδρομαὶ ἀφ' ἑνὸς καὶ αἱ ἀτομικαὶ ἐπιβολαὶ καὶ διὰ τοῦ ξίφους κυριαρχίαι ἐπὶ τῆς αὐτῆς κοινωνίας ἀφ' ἑτέρου, δίδουσι τήν θαυμασίαν εἰκόνα τῆς ἐξηρθρωμένης κοινωνίας καὶ **διὰ τοιοῦτον συγκρότημα ἄρα καὶ αἱ ἠθικαὶ ἀρχαί, αἱ ἀπορρεύσασαι ἀπὸ τήν παχυλήν ἀμάθειαν καὶ τὴν ἐπίδρασιν τοῦ περιβάλλοντος.**

Ὁ Ἀσσύριος ἢ ὁ Αἰγύπτιος, ἀποδίδων θείας ἰδιότητας εἰς τὸν ἥλιον καὶ τὰ ἄστρα, ἐμόρφωσε κοινωνίαν στηριχθεῖσαν ἐπὶ τῶν ἀντιστοίχων θρησκευτικῶν ἀντιλήψεων. Ἐπειδὴ δὲ τὸ στερέωμα καὶ οἱ ἐν αὐτῷ ἐκτεινόμενοι κόσμοι συνεκέντρωσαν τὴν θεότητα αὐτῶν, διὰ τοῦτο αἱ ἐκ τῆς ἐρεύνης τῶν ἐν ὕψοις τούτων ἀπορρέουσαι ἀντιλήψεις καὶ ἀρχαὶ, τὰ μάλα ὑψηλαὶ καὶ ἰδανικαὶ, ἐμόρφωσαν θαυμασιωτέρας κοινωνίας ἐν αἷς, προεξαρχούσης τῆς ἐρεύνης διὰ τὴν λατρείαν τῶν ἄστρων, προέκυψαν αἱ ἐπιστῆμαι αὐτῶν, αἱ τοσοῦτον ἐξιδανικεύσασαι τὸν ἄνθρωπον μὲ τὴν γένεσιν τῶν ἀριθμῶν καὶ τῆς ἀστρολογίας.

Ὁ χιονοσκεπὴς ὕστερον Ὄλυμπος ἐν Ἑλλάδι, ὑπὸ τὸν γελόεντα κυανοῦν οὐρανόν, ὁ δενδροσκεπὴς Παρνασσός, αἱ γαληνιαῖαι λίμναι, ἡ χλοάζουσα πεδιὰς τῶν Ἠλυσίων παρὰ τὴν Ἐλευσίνα, αἱ ὡραῖαι κυματοφόροι θάλασσαι, πάντα τὰ ὡραῖα τῆς φύσεως πλεονεκτήματα ὑπὸ τοιοῦτον ψυχοπετῆ ὁρίζοντα, μὲ τὰς καταιγίδας καὶ τοὺς κεραυνοὺς καὶ τὰς χαλάζας, ἐδημιούργησαν εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ ὑπὸ τοιαύτας συνθήκας ζῶντος Ἕλληνος, ἕνα ἥρεμον καὶ ἐκδικητὴν Δίαν, μίαν Παλλάδα, μίαν καλλίμορφον Ἀφροδίτην, ἕνα πτεροφόρον Ἑρμῆν, ἕνα πολεμικὸν Ἄρην, ὁμάδα Νηρηΐδων καὶ τόσων ἄλλων Θεῶν, Θεαινῶν καὶ Νυμφῶν, μὲ ἰδίας ἕξεις καὶ ἰδίας ἰδιότητας.

Οὕτω καὶ αἱ ἐν ταῖς καλλοναῖς τῆς φύσεως λατρευόμεναι Θεῖαι ἰδιότητες ἐγέννησαν καὶ ποικίλα συναισθήματα, ἅτινα ἀπαρτίζοντα συμφώνως μὲ τὴν ἀφύπνισιν τὴν ἀνάλογον τοῦ ἐσωτερικοῦ λόγου τὰ διάφορα ἠθικὰ στοιχεῖα, **ἐπαρουσίασαν τὴν τελειοτέραν πασῶν Ἑλληνικὴν Κοινωνίαν, ἐν ᾗ ἀνεπτύχθησαν εἰς τὸν ὕπατον βαθμὸν πάντα τὰ τε καλὰ ὡς καὶ τὰ κακά.** Δημιουργεῖ αὕτη νόας θίγοντας τὸ ἰδανικῶς Τέλειον, καλὸν καὶ ὡραῖον, ἀναδεικνύει

ἐπιστήμονας βαθεῖς καὶ θείους φιλοσόφους. Οἱ καλλιτέχναι αὐτῆς δίδουσι ζωὴν εἰς τὰ μάρμαρα, οἱ ποιηταὶ αὐτῆς συλλαμβάνουσι τὴν ἰδέαν τοῦ Θείου, ὅσον ἔνεστι τελειότερον.

Καὶ ὅμως τὰ ὡραῖα ταῦτα τῆς Ἑλληνικῆς Κοινωνίας ἄνθη, οἱ φιλόσοφοι καὶ οἱ καλλιτέχναι καὶ ἐπιστήμονες, οἱ θίγοντες διὰ τῆς νοήσεως τὰ ἄστρα, δὲν ἀπηξίουν νὰ τρέφωνται ἀπὸ τὴν ἐλεεινὴν κόπρον τῶν κοινωνικῶν ἕξεων. Ἔχουσι καὶ οὗτοι δούλους, ἀρέσκονται εἰς τὰ Βάκχεια, ὑψώνουσι πολεμικὴν κραυγὴν καὶ χλευάζουσι τοὺς αἰχμαλώτους. Ἐν τῇ τελειότητι αὐτῆς, ἡ Ἑλληνικὴ Κοινωνία, εἶχε τὰς περισσοτέρας ἀτελείας. Πλὴν ὅμως **ἐπειδὴ ἐν αὐτῇ ἀνέλαμψαν οἱ θειότεροι διανοητικοὶ φωστῆρες, οἱ μορφώσαντες τοὺς τελειοτέρους πολιτισμούς, ἡ Ἑλληνικὴ Κοινωνία εἶναι ὁ τελειότερος τύπος Κοινωνίας τῆς ἀρχαιότητος.**

Ἀλλὰ τὴν τελειότητα αὐτῆς καὶ τὴν πρόοδον ἀμαυρώνει ἡ ἰσοδύναμος καὶ ἰσοϋψὴς ἀτέλεια, ἥτις δίδει αὐτῇ στενὰ ὅρια καὶ ἥτις δὲν ἐπιτρέπει εἰς αὐτὴν γενικὴν κυριαρχίαν καὶ ἐπέκτασιν. Τὸ «Πᾶς μὴ Ἕλλην βάρβαρος» κατέρριπτε τὴν ἰσχὺν τοῦ ἀναζητηθέντος καὶ ὠφθέντος ἰδεώδους, ἔπνιγε τὴν ἄδολον φωνὴν τῆς δημιουργίας, ἥτις κηρύσσει τὴν ἀδελφότητα τῶν πάντων, καὶ ἡτοίμαζε τὴν ἀντικατάστασιν τοῦ κοινωνικοῦ τούτου συγκροτήματος ὑπὸ ἑτέρου, ὅπερ ὤφειλε νὰ εἶχε ὡς ἀρχήν του: «Οὐκ ἔνι Ἕλλην καὶ Ἰουδαῖος, περιτομὴ καὶ ἀκροβυστία, βάρβαρος, Σκύθης, δοῦλος, ἐλεύθερος, ἀλλὰ τὰ πάντα ἐν πᾶσι Χριστός.» (**Κολ. Γ΄ 11, Κορ. Α΄ ιβ΄12-13**), ἐπὶ πλέον δὲ ἠμαύρωνε τὴν λαμπρότητα αὐτοῦ.

Τοιαῦτα λοιπὸν τὰ κοινωνικὰ συστήματα καὶ τὰ ἔτι τελειότερα παρουσιάζουν χαώδεις διαφορὰς εἰς τοὺς δημιουργικοὺς καὶ ἠθικοὺς πυρήνας, εἰς ὁλόκληρον τὸν ὀργανισμὸν αὐτῶν, καὶ εἰς τὰς ὑπαγομένας σχέσεις πρὸς τὸν πλησίον καὶ πρὸς τὸν μακράν. Κατὰ πάσας ὅμως τὰς διαφόρους περιπτώσεις, καθ’ ἃς διάφορα αἴτια, διάφοροι ἀντιλήψεις, διάφοροι ἕξεις καὶ ροπαὶ ἐδημιούργουν καὶ ἀνάλογον ἠθικὸν νόμον, περὶ ὃν ὡς περὶ κέντρον ἐρρυθμίζοντο τὰ κοινωνικὰ συστήματα, τέλεια ὀπωσοῦν καὶ ἀτελῆ, **τὸ αὐτὸ Πνεῦμα ἔδιδε τὰς ἀναλαμπὰς ταύτας εἰς τὰ σκότη, ὑπαγορεῦον τοὺς νόμους καὶ τὰ καθήκοντα, τὸ αὐτὸ ἐνδότερον Θεϊκὸν «Εἶναι» ἐξεδήλου διὰ τῶν φωσφορισμῶν του τὴν λανθάνουσαν ὕπαρξιν αὐτοῦ.** Καὶ αἱ ὑπαγορεύσεις αὐτοῦ καὶ αἱ ἠθικαὶ γεννήσεις, ἃς πάντοτε ἄφηνεν εἰς τὸν ἄνθρωπον, πάντοτε ἦσαν αἱ αὐταὶ εἰς τε τὸ ποιὸν καὶ τὴν ἔντασιν.

Πλὴν ὅμως αἱ περισσότερον ἢ ὀλιγώτερον ἐκδηλούμεναι καὶ δρῶσαι φυσικαὶ ροπαί, καὶ χαρακτηρίζουσαι τὸ ζωϊκὸν τοῦ ἀνθρώπου, αἱ ἐνστικτικαὶ καὶ ὁρμεμφυτικαὶ κλίσεις καὶ ἰδιότητες

ἀναλόγως τῆς ἐντάσεως καὶ ἐκτάσεως αὐτῶν, συμμαχοῦσαι μὲ τὰς συμπαρομαρτούσας ἕξεις, ἃς τὸ περιβάλλον προσέδιδεν, **ἔπνιγον κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον τὴν φωνὴν τοῦ Πνεύματος, διεστρέβλωνον τὰς ὑπαγορεύσεις αὐτοῦ καὶ ἐν πολλοῖς ἠκρωτηρίαζον τὰς Θείας καὶ ὑψηλὰς αὐτοῦ ἐπιταγὰς καὶ ἐρρύθμιζον τὰ παρεφθαρμένα λείψανα αὐτοῦ ἐπὶ τῇ βάσει τῶν φυσικῶν νόμων, τῶν δρώντων ἐντατικώτατα ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπου.**

Καὶ οὕτω παρουσιάσθησαν τὰ ποικίλα κοινωνικὰ συγκροτήματα τῆς ἀνθρωπότητος, ἐν οἷς παρατηρεῖ τις τῆς αὐτῆς ἐννοίας ἀντίθετον πολλάκις ὁρισμὸν καὶ κατανόησιν, ἀντιθέτους ἐπὶ τούτου ἰδέας, ἀντίθετον λογικὴν καὶ παράδοξον ἠθικὴν ὑπόστασιν, ὡς ἐκ τῶν ποικίλων θρησκευτικῶν ἀντιλήψεων, τῶν ἀπορρευσασῶν ἀπὸ μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ἰσοσθενῆ καὶ ὁμοίως κυριαρχοῦσαν ἔννοιαν τῆς **Θεότητος.** Παρὰ τὸν κυκεῶνα ὅμως τῶν ἀντιθέσεων, παρὰ τὴν ποικιλόμορφον διαφορὰν τῶν ἐν ἑκάστῃ κοινωνίᾳ ἠθικῶν νόμων, μία ἦτο ἡ παρωθοῦσα δύναμις πρὸς δημιουργίαν τῶν κοινωνιῶν, **τὸ Πνεῦμα.** Τὰ ἄπειρα λοιπὸν κοινωνικὰ συστήματα, ἅτινα ἀνεφύησαν εἰς τὰς διαφόρους ἀνθρωπίνας χορείας, μὲ τὴν ποικιλίαν τῶν μορφῶν αὐτῶν ἐν τοῖς νόμοις καὶ τοῖς δόγμασι, μίαν εἶχον πάντοτε παραγωγικὴν αἰτίαν, **ἕνα πάντοτε Δημιουργόν, τὸ Πνεῦμα.**

Πλὴν ὅμως, ὅπως ἀνωτέρω εἴπομεν, διαστρεβλωθεῖσαι αἱ ἐπιταγαὶ Αὐτοῦ, παρεμορφώθησαν οὕτως ὥστε νὰ παρουσιασθῶσιν ἀντίθετοι μορφαὶ τοῦ αὐτοῦ στοιχείου, ἀντίθετοι ἔννοιαι τοῦ ἠθικοῦ νόμου. Παρουσιάσθησαν λοιπὸν ἐκ τῶν ἀντιστοίχων θρησκειῶν καὶ τὰ ποικίλα τῶν κοινωνιῶν συστήματα, μὲ τὰ διάφορα πολιτεύματα καὶ τοὺς διαφόρους νόμους, **καθιερώθη πλέον ἡ ἔννοια τῆς ἰδιοκτησίας καὶ ἡ πατρὶς ἡ ἰδία μετὰ τῆς ἰδίας Θρησκείας, ἐδημιουργήθησαν τὰ φυλετικὰ μίση ἡ ἐχθρότης ἀντὶ τῆς ἀδελφότητος, οἱ πόλεμοι.** Ἔρχονται εἰς ἐπιφάνειαν ἐπικρατείας φυλαί, ὀργανοῦνται κατακτητικαὶ ὁμάδες, ὑψοῦνται ἱερὰ Θεῶν, ἵνα μετ’ οὐ πολὺ βεβηλωθῶσιν ὑπὸ τῶν κατακτητῶν. Ἐκεῖ ὡραῖαι καὶ φιλειρηνικαὶ βασίλισσαι πωλοῦνται ὡς δοῦλαι, ἐνῶ πτωχοὶ ἀγρόται ζωγροῦνται ὡς κτήνη καὶ σκολωπίζονται. Ἡ τυραννία ἐκτείνει τὰς πτέρυγάς της ἀπανταχοῦ, ἐνῶ ἡ ἐλευθερία τοῦ ἀτόμου οὐδὲ προβάλλει που. Ἀνθρωποθυσίαι μολύνουν ἐκεῖ μὲ τὴν κνῖσαν των τὴν ἀτμόοφαιραν, ἐνῶ ἐδῶ τὸ πῦρ καὶ ὁ σίδηρος ἀφανίζει. **Πόλεμος, ἐχθρότης, μῖσος, τυραννία καὶ δουλεία κυβερνῶσι τὰς μικρὰς κοινωνίας τῆς πρώτης συνολικῆς κοινωνίας.**

Τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα, κινούμενον ἐν σκότει, προσκρούει ἐπὶ πετρῶν καὶ βράχων καὶ πίπτει εἰς χάνδακας. Ζητεῖ ἐξάρσεις, ζητεῖ λαμπάδα νὰ ὁδηγηθῇ εἰς τὸ ταρτάρειον τοῦτο σκότος καὶ

λαμβάνει τοιαύτην, πλὴν **ἡ βαρεῖα ἀτμόσφαιρα τῆς ἀμαθείας καὶ τὸ ἀπροσπέλαστον τοῦ σκότους σβεννύει τὰς ἀναλαμπάς της,** καλύπτει τὴν φωταύγειαν αὐτῆς καὶ οὕτω ὁ ἄνθρωπος, λαμβάνων μίαν οἱανδήποτε ἀτραπόν, ἐκινεῖτο εἰς τὴν ἄγνοιαν. Θεοποιεῖ τὰ στοιχεῖα, ἀποδίδει δυνάμεις εἰς τ' ἀνίσχυρα, ἱερότητα εἰς τὰ ἄψυχα. Θαυμάζει τὴν ἀγριότητα, ἐγκολποῦται τὸ αἱμοχαρές, ἀγαπᾷ τὴν κατάκτησιν, τὴν σφαγήν, τὴν ζώγρησιν καὶ ἐπιβάλλει τὴν βίαν καὶ τὴν τυραννίαν. Θέλγεται ἀπὸ τὰς φανταστικὰς εἰκόνας καὶ ἐπιβάλλει δόγματα ἐπὶ ἀνυποστάτων.

Ἐὰν ρίψῃ ὁ ἐρευνητὴς τὸ βλέμμα εἰς τὰ βάθη τοῦ παρελθόντος θέλει διακρίνει ὁλόκληρον αὐτὴν τὴν κατάστασιν, ἥτις σταθμεύουσα εἰς τὴν ἐποχὴν τῆς ἐμφανίσεως τῶν μονοθεϊστικῶν θρησκειῶν, χαρακτηρίζει **τὴν πρώτην περίοδον τῶν κοινωνιῶν, τὴν παρελθοῦσαν κοινωνίαν.**

Ὁλόκληρος λοιπὸν ὁ κυκεὼν οὗτος τῶν πολιτικοκοινωνικῶν συγκροτημάτων, ὀφειλόμενος εἰς τὰς ποικίλας περὶ Θεοῦ ἀντιλήψεις καὶ συνεπῶς εἰς τὴν ποικιλομορφίαν τοῦ ἠθικοῦ νόμου, χαρακτηρίζει τὴν πρώτην περίοδον τῆς πνευματικῆς ἐξελίξεως, καθ' ἣν τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα **δὲν ἠδύνατο ν' ἀρθῇ ὑπεράνω τῶν συνθηκῶν καὶ τοῦ περιβάλλοντος. Ἡ παρελθοῦσα λοιπὸν κοινωνία δύναται νὰ χαρακτηρισθῇ ὡς ἡ ἐποχὴ τῆς ἀγνοίας καὶ τῆς πλάνης, ὡς ἡ κοινωνία τῆς πνευματικῆς ἐν ἐκδηλώσει νηπιότητος, ἥτις ἐξηκολούθησε μέχρις τῆς ἐμφανίσεως τοῦ Ναζωραίου.**

Τοιουτοτρόπως δὲ ἔχομεν τὴν πρώτην ταύτην κοινωνικὴν περίοδον, ὁρίζουσαν τὴν πρώτην κοινωνίαν, ἧς ἡ μόνιμος καὶ ὑπὸ τὸν αὐτὸν τύπον διάρκεια διετηρήθη μέχρις οὗ τὸ Πνεῦμα, ἡ Αἰτία δι' ἧς ἐξεδηλοῦντο ἐπὶ τοῦ ἠθικοῦ νόου αἱ ἐνέργειαι, ἔδωσεν **ἐντελῶς νέαν κατεύθυνσιν εἰς τὸ ὅλον τῶν κοινωνιῶν καὶ ἐσημείωσε τὴν δευτέραν κοινωνικὴν ἀφετηρίαν καὶ τὸν πρῶτον κοινωνικὸν σταθμόν.**

Ἀλλὰ πρὶν ἀρχίσουν ἀναλάμποντα τὰ νέα τοῦ Πνεύματος Φῶτα, πρὶν ἢ αἱ ὑγιεῖς Του ἀρχαὶ προβάλλουν εἰς ὁρίζοντα ὀλιγώτερον θολόν, πρὶν ἢ αἱ πραγματικαὶ καὶ εὐθεῖαι Αὐτοῦ ὑπαγορεύσεις ἐκδηλωθοῦν ἐν τῷ πραγματικῷ αὐτῶν τύπῳ, ἡ πρότερον κυβερνήσασα ἐπὶ τῶν ἀνθρωπίνων χορειῶν πνευματικὴ κατάστασις, περιβαλλομένη ἀπὸ τὰς ποικίλας κατὰ τόπους ψυχικὰς τῶν ἀνθρώπων ἐκφάνσεις, ἔδωκε τὸν ὕστατον σπασμὸν αὐτῆς, ἐξεδήλωσε τὴν ὑστάτην αὐτῆς ἐμμονὴν εἰς τὴν κυριαρχίαν της **διὰ τῆς παρουσίας συντόμου περιόδου καθαρῶς μεταβατικῆς,** ἐν ᾗ, κυριαρχούσης τῆς προτέρας καταστάσεως, ἐξυφαίνετο κατὰ μικρὸν καὶ ἡ

νέα τοῦ Πνεύματος ἐνέργεια, ὑπὸ νέαν ἐντελῶς ὄψιν καὶ νέας ἀρχάς.

Κατὰ τὴν μεταβατικὴν ταύτην περίοδον παρουσιάζονται εἰς τοῦ ἐρευνῶντος τὰ ὄμματα **αἱ θρησκεῖαι τῶν τύπων καὶ τῶν συμβόλων,** ἐν οἷς καὶ δι' ὧν ἐσυμβολίζοντο τῶν νέων ἐκφάνσεων τοῦ Πνεύματος **αἱ ἔννοιαι καὶ αἱ μυστικιστικαὶ γνώσεις τῶν Πνευματικῶν Κόσμων καὶ προελεύσεων καὶ τῶν δημιουργιῶν,** ἔτι δὲ πλέον καὶ αἱ ἔμμονοι λατρεῖαι δι' ὧν συνετηρεῖτο ἐν ἐκδηλώσεσιν ἡ προτέρα κατάστασις τῶν κοινωνιῶν καὶ ἡ δρᾶσις τοῦ ἠθικοῦ νόμου παρεφθαρμένου. Οὕτω δὲ πρὶν ἢ παρουσιασθῶσι ἐν τῇ ἀκολούθῳ κοινωνίᾳ αἱ νέαι τοῦ Πνεύματος ὑπαγορεύσεις καὶ οἱ ὀλιγώτερον θολοὶ τοῦ ἠθικοῦ κόσμου ὁρίζοντες, ἐκυριάρχησεν ἡ μεταβατικὴ αὕτη περίοδος, ἣν ὀφείλομεν περισσότερον πάσης ἄλλης νὰ ἐξετάσωμεν, διότι κατὰ ταύτην **παρουσιάζονται οἱ μυστηριώδεις συμβολισμοὶ τῶν ἀπαραγράπτων καὶ μυστηριωδῶν νόμων τοῦ Ἀπείρου διὰ τῶν συμβόλων.**

Ἡ περίοδος αὕτη ἡ μεταβατική, ἐν ᾗ ἐδέσποσαν κυρίως αἱ θρησκεῖαι τῶν συμβόλων, ἐνέχει ταύτην κυρίως τὴν σπουδαιότητα: Κατὰ ταύτην προετοιμάσθησαν τὰ πνεύματα διὰ τὴν εἴσδοχὴν εἰς τὴν ἀφομοίωσιν τῶν διὰ τῶν συμβόλων συμβολιζομένων ἀληθειῶν, τῶν ὁποίων ἀρχὴν ἀποκαλύψεως ἔκαμεν ἡ ἐν τῷ κόσμῳ παρουσία Αὐτοῦ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Κατὰ τὴν περίοδον ταύτην ἐξεκολάφθησαν τῶν ὑψηλῶν πνευμάτων αἱ λανθάνουσαι δυνάμεις καὶ οὕτω ἐν τῷ χειμάρρῳ τῶν τύπων καὶ τῶν συμβόλων **ἀνεπήδησαν αἱ συμβολικαὶ προφητεῖαι καὶ αἱ παραβολικαὶ ἀλήθειαι, ἃς ἐνεκοινώνησε τὸ ἐξαρθὲν τῶν προφητῶν πνεῦμα καὶ τῶν θεοφρόνων ἡ διάνοια.**

Αἱ μεταρσιώσεις καὶ αἱ ἐξάρσεις τῶν προφητῶν καὶ ὑποφητῶν, προεξαρχούσης τῆς λύρας τοῦ Θείου Προφητάνακτος, αἱ συμβολικαὶ ἐκφάνσεις τῶν δυνάμεων καὶ Κριτῶν, τῶν μαντειῶν αἱ ρήσεις καὶ τῶν Σιβυλλῶν τὰ φθέγματα, ἐν τῇ ἐκδηλώσει αὐτῶν ἐν συμβόλοις, ἔκρυπτον τὴν Ἀλήθειαν μὲ πᾶσαν αὐτῆς τὴν λαμπρότητα, ἥτις διὰ τὴν καθαρὰν αὐτῆς ἐκδήλωσιν ἀνέμενε τὴν ὥριμον πνευματικὴν περίοδον, **ἣν ἐσήμαινε τὸ πρῶτον ἀκάλυπτον κήρυγμα τοῦ Θεανθρώπου.**

Ἡ περίοδος αὕτη τῶν συμβόλων, ἀναμεμιγμένη, ὡς ἀνωτέρω εἴπομεν, μὲ τὴν ἐκ διαισθήσεως προελθοῦσαν πολυλατρείαν, ἣν ἐξύφαναν αἱ ποικίλαι καὶ διάφοροι τῶν λαῶν συνθῆκαι, ἦτο ἀναγκαία ὡς μεταμορφώσασα τὸ εἶδος τῆς πίστεως καὶ τῆς λατρείας πρὸς τὸ Θεῖον, μερικεύσασα ταύτας καὶ ἐντοπίσασα εἰς τὴν λατρείαν τῶν συμβόλων, εἰς ἃ δύναμίς τις ἔκδηλος μηχανικὴ δὲν

παρετηρεῖτο, ἐφ’ ᾧ ἀνεζητεῖτο αὕτη εἰς τὸ μυστήριον αὐτοῦ, εἰς τὸ ὑπ’ αὐτὸ καὶ δι’ αὐτοῦ ἐκδηλούμενον Ὑπέρτατον Ὄν.

Καὶ οὕτω κατορθώθη ἡ μετάθεσις τῆς πίστεως καὶ τῆς λατρείας ἀπὸ τὸ στάδιον τῆς Θεοποιήσεως ζώων, ὀρέων, ποταμῶν, δένδρων κλπ **εἰς τὸ στάδιον τῆς ἐννοίας τοῦ Θείου Ὑποστατοῦ, μὴ φαινομένου καὶ ἐκδηλουμένου ἢ διὰ τῶν συμβόλων καὶ τῶν τύπων.** Καὶ ἡ μὲν πίστις καὶ λατρεία ἐλάμβανε διὰ ταύτην ἀόριστον μορφήν, πλὴν πολὺ περισσότερον ἀντενάκλα πρὸς τὴν Ἀλήθειαν καὶ προδιέθετε καὶ ἐκαλλιέργει τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα διὰ τὴν ἐξονύχισιν τοῦ πιστευομένου καὶ λατρευομένου μυστηρίου τοῦ εἰκονιζομένου ἐν τοῖς συμβόλοις.

Τοιουτοτρόπως δυνάμεθα εἰπεῖν ὅτι, κατὰ τὴν μεταβατικὴν ταύτην περίοδον, ἀνεφάνησαν εἰς τοὺς ὠκεανοὺς τῆς πλάνης οἱ σωστικοὶ φάροι τῶν ἐκδηλωσάντων διὰ τύπων καὶ συμβόλων τὴν Ἀλήθειαν τῶν πνευμάτων, ἅτινα ἀναπαυόμενα εἰς τοὺς λίκνους τῆς καθαρᾶς Ἀληθείας Γνώσεως ἐφανέρωσαν συμβολικῶς αὐτήν, περιβάλλοντα ταύτην μὲ τὴν χλαμύδα τοῦ μυστηρίου διὰ τὴν ἀδυναμίαν τῶν πνευμάτων. Ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν τῶν νέων τούτων θρησκειῶν εὑρισκόμενοι ἑκάστης κοινωνίας οἱ ἠθικοὶ νόμοι, ἀλλοίωσαν τὰς ἐπιταγὰς αὐτῶν, ἐρρύθμισαν ἄλλως τὰς βάσεις αὐτῶν καὶ ἄλλως συνεκρότησαν τὰ στοιχεῖα αὐτῶν περὶ τὸν αὐτὸν πάντοτε πυρῆνα.

Κατὰ συνέπειαν, πάντα τὰ κοινωνικὰ συγκροτήματα μορφωθέντα ἀναλογικῶς ἐπὶ τῶν νέων βάσεων, ἃς ἐδημιούργησε κατὰ τὴν μεταβατικὴν ταύτην περίοδον ἡ συμβολολατρεία, παρουσίασαν **τὴν ζυμουμένην Νέαν Κοινωνίαν, πρόδρομον τῆς παρούσης Κοινωνίας,** κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς ὁποίας ἐξερράγησαν τὰ ἠθικὰ ἡφαίστεια, τὰ ἐγκυμονούμενα εἰς τὰ σπλάχνα τῆς τόσον πιεζομένης ἠθικῆς σφαίρας.

Κατὰ τὴν περίοδον ταύτην, καθ’ ἣν ἅπασαι αἱ φυλαὶ τῆς γῆς ἔκυπτον ὑπὸ τὴν βαρυτάτην μᾶζαν τῆς συνθήκης καὶ ἐγόγγυζον ὑπὸ τὸ σκληρὸν πέλμα τῆς ἀγνοίας, ἡ περίοδος αὕτη τῶν θρησκειῶν τῶν συμβόλων καὶ τῶν τύπων, ἐχρησίμευσεν ὡς ἡ ἀφετηρία τῆς κοινωνικῆς παλιγγενεσίας, δημιουργουμένης ὑπὸ τὸ ἐπαναστατικὸν λάβαρον τοῦ Ναζαρηνοῦ. Κατὰ ταῦτα ἡ μεταβατικὴ περίοδος, καθ’ ἣν τῶν συμβόλων καὶ τῶν προφητειῶν αἱ ἀλήθειαι ἤρχισαν νὰ ἔρχωνται εἰς φῶς ἑρμηνειῶν καὶ κατανοήσεως, **εἶναι τὸ τέλος τῆς Παρελθούσης Κοινωνίας καὶ ἡ ἀρχὴ τῆς Παρούσης.**

Δημιουργεῖται κατὰ ταύτην δευτέρα ἀφετηρία μορφώσεως τοῦ ἠθικοῦ νόμου τῶν κοινωνιῶν καὶ

ἀρχὴ ἐντελῶς νέα εἰς ἐξωτερικὴν μορφὴν διὰ τὴν πρόοδον τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος. Ἡ ἠθικὴ ἡ ἀπορρέουσα ἐκ τῆς διδασκαλίας τῶν μαντείων, αἱ διάφοροι σχολαὶ τῶν θεωρητικῶν, ἡ ἐπὶ τῶν λαῶν ἐπίδρασις τῶν σοφῶν, μόλις ἐφώτιζον ἀμυδρώτατα τὸ ἐν ἀπροσπελάστῳ σκότει ἀγνοίας κινούμενον πνεῦμα τοῦ πολλοῦ λαοῦ. Ἐλάχιστοι ἐν σχέσει πρὸς τὸ ὅλον ἦσαν οἱ καταυγαζόμενοι ἀπὸ τὰς Ἀκτῖνας τοῦ Φάρου τῆς Σοφίας, ἐνῶ διὰ τοὺς πολλοὺς εἰς ἰδέαν ἐννοιῶν ἡ τυπολατρεία καὶ ἡ συμβολολατρεία ἐπηύξανον τὴν παχυλότητα τῆς ἀμαθείας καὶ καθίστων περισσότερον ἀρραγῆ τῆς ἀγνοίας τὸν ἐπίπαγον.

Μόνον ἀπὸ τῆς μεταβατικῆς ταύτης περιόδου, κατὰ τὴν ὁποίαν ἤχησαν τὰ πρῶτα προσκλητήρια διὰ τὴν ἀνθρωπότητα σαλπίσματα τοῦ Θείου Κηρύγματος, ἤρχισαν νὰ προβαίνωσιν εἰς τὸ φῶς τὰ σκοτεινὰ τῶν τύπων καὶ νὰ ἑρμηνεύωνται τῶν προφητειῶν καὶ τῶν ἀκαταλήπτων ρήσεων αἱ ἀλήθειαι. **Ὁ Φάρος τῆς Ἀληθείας ἐστήθη εἰς ὕψος περίοπτον καὶ ὡς τηλαυγὴς ἥλιος ἔχυνεν ἀφθόνως τὰ πλούσια Αὐτοῦ σωστικὰ Φωτεινὰ Νάματα ἐπὶ πάσης τῆς ἐσκοτισμένης ἀνθρωπότητος καὶ τοιουτοτρόπως διαλυθέντος τοῦ σκότους ἔλαβεν ἀσφαλῆ κατεύθυνσιν τὸ ταλαίπωρον ἀνθρώπινον πνεῦμα,** μὴ προσκροῦον νῦν ἐπὶ πετρῶν, μὴ πίπτον ἐντὸς χανδάκων.

Ἡ πτωχοτάτη καλύβη τῆς Βηθλεὲμ γίνεται ἡ Νέα ἀφετηρία τῆς πρὸς τὰ πρόσω ἐκκινήσεως τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος, ἐνῶ ἐπὶ τῆς φάτνης λικνίζεται **ἡ Νέα Κοινωνία, ἡ παροῦσα Κοινωνία.** Εἰς τὴν λίμνην τῆς Γενησαρὲτ ἀντικατοπτρίζεται τὸ εἴδωλον αὐτῆς καὶ ἀγρεύεται ὁ δωδεκαμελὴς πρῶτος αὐτῆς ὅμιλος, ἐπὶ τοῦ ὄρους τῶν Ἐλαιῶν προβάλλει τὸ περικαλλὲς παράστημα αὐτῆς καὶ ἡ λαμπρότης αὐτῆς, ἐνῶ εἰς τὸν κῆπον τῆς Γεσθημανῆ καὶ **ἐπὶ τοῦ αἱμοφύρτου Γολγοθᾶ κερδίζει τὴν νίκην καὶ ἐπικρατεῖ ἐπὶ τῆς Οἰκουμένης. Τὸ προηγούμενον ἠθικὸν δένδρον ξηραίνεται καὶ ἐκ τούτου ἀναθάλλει ὁ Νέος ἠθικὸς βλαστὸς τῆς χριστιανικῆς Ἰδεολογίας.**

Κατὰ τὴν Νέαν ταύτην ἐκδήλωσιν, τὸ Θεῖον Πνεῦμα προσδίδει νέαν μορφὴν εἰς τὸ ὅλον τῶν κοινωνιῶν, μορφὴν ἥτις σβεννύει ταχέως τὰς γηραλέας θεωρίας τῶν σοφῶν, κατακρημνίζει ἐν τῷ ἅμα τὰς ἐν διαστήματι αἰώνων μετὰ βίας ἀνεγερθείσας σαθρὰς θεωρητικὰς οἰκοδομὰς καὶ διασχίζει ὡς ἀράχνης ἱστοὺς τὰ τόσα πλέγματα τῶν ποικίλων κοινωνικῶν συγκροτημάτων. Ὁ μορφωτικὸς ἀγών, ὃν ἀνέλαβεν ἡ εὐάριθμος τὸ πρῶτον κοινωνία στηριζομένη ἐπὶ τοῦ νέου ἠθικοῦ νόμου, **τοῦ ποτισθέντος μὲ Θεῖον Αἷμα**, ταχέως ἤρχισε ν' ἀποφέρῃ θαυμασίους καρποὺς καὶ ἤρχισε ν' ἀπειλῇ οἰκουμενικὴν ἀνατροπὴν πάντων τῶν συστημάτων, θεωριῶν καὶ θρησκειῶν καὶ

πίστεων. Ἡ Νέα Πίστις, ἐνασκοῦσα τὴν δύναμιν τῶν πρωτοφανῶν διὰ τὴν τυφλὴν ἀνθρωπότητα δογμάτων αὐτῶν **τῆς Ἰσότητος, τῆς Ἐλευθερίας τοῦ ἀτόμου, τῆς Καθολικῆς Ἀδελφότητος, τῆς Ἰσοπολιτείας,** μὲ τὸν καθορισμὸν τῶν δικαιωμάτων καὶ τῶν καθηκόντων, συνωδᾷ μὲ τὴν γνῶσιν τῆς λατρευομένης Θεότητος, ἤρχισε τάχιστα νὰ καταφέρῃ πλήγματα ἀθεράπευτα ἐπὶ τῆς προηγουμένης κοινωνικῆς ἐπικρατείας καὶ **κατώρθωσε νὰ ἐπιπλεύσῃ πάσης ἀρχῆς καὶ ἐξουσίας, ὑψώνουσα τὸ Λάβαρον τῆς πνευματικῆς ἐξελίξεως, τὸν Σταυρόν.**

Παρέρχεται ἡ μεταβατική, ἣν προαναφέραμεν, περίοδος καὶ ἄρχεται μὲ τὴν ἐπέκτασιν τῆς Θρησκείας τοῦ Ναζαρηνοῦ ἡ Νέα Κοινωνία, ἡ Παροῦσα Κοινωνία. Περὶ τὸν μορφωθέντα ἐκ τῶν διδασκαλιῶν τῆς νέας φιλοσοφίας ἠθικὸν νόμον δημιουργοῦνται συστήματα, συντάσσονται νόμοι, διδάσκονται ἀρχαί, ἀναπτύσσονται θεωρίαι, πάντα ἔχοντα ὡς βάσιν **τὴν Ἀλληλεγγύην καὶ τὴν Ἀγάπην. Ἡ Νέα Ἠθικὴ καταργεῖ τὰ Παναθήναια καὶ τὰς ἐξωφρενικὰς εἰς ἀσελγίας παννυχίδας τῶν Βακχίων, καθαρίζει τὴν ἀτμοσφαῖραν ἀπὸ τὴν κνῖσαν τῶν ἀνθρωποθυσιῶν καὶ τὴν γῆν ἀπὸ τὸ ἀθῶον αἷμα τῶν σφαζομένων δούλων τῶν ἱπποδρομιῶν καὶ τῶν Ρωμαϊκῶν ἀμφιθεάτρων. Καταργεῖ τὴν τάξιν τῶν δουλοπαροίκων καὶ τῶν εἱλώτων καὶ τῶν πληβείων, κρημνίζει τὸν γυναικωνίτην καὶ καταργεῖ τὰ μίση τὰ φυλετικὰ καὶ παρέχει εἰς τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα τὸν μῖτον τῆς πνευματικῆς προόδου καὶ ἐξελίξεως.**

Ἡ Ἰουδαία, ὑπὸ τὸν οὐρανὸν τῆς ὁποίας ἐκυβέρνησαν οἱ Προφητάνακτες καὶ ἐστιχουργήθησαν αἱ συμβολικαὶ προφητεῖαι, αἱ θεῖαι ᾠδαὶ καὶ ὕμνοι καὶ ἐμελοποιήθησαν τὰ Ἄσματα τῶν ἀσμάτων, ἡ ὕστερον χώρα τῶν τετραρχῶν καὶ τῶν Ὑπάτων τῆς Ρωμαϊκῆς αὐθαιρεσίας, ἐδόξασεν, ὑπὸ τὰ ἐμμελῆ καὶ πολύφθογγα προφητικὰ κρούσματα τῆς λύρας καὶ τὰς πενθίμους κραυγὰς τῶν στεναγμῶν τῆς δουλείας, τὸν εὔγραμμον τόπον τοῦ Γολγοθᾶ. Ἀπὸ τοῦ λόφου τούτου, τοῦ ἱεροῦ τούτου προπυργίου τῆς Πνευματικῆς Ἀναγεννήσεως, ἐσκορπίσθησαν εἰς ὁλόκληρον τὴν Οἰκουμένην αἱ νέαι τῆς πνευματικῆς ἐξελίξεως ἀρχαί, ἐφ’ ὧν οἰκοδομηθεῖσα ὕστερον ἡ Χριστιανικὴ Ἰδεολογία, ἡ Χριστιανικὴ Ἠθική, συνεκλόνισε τοὺς ἱεροὺς βράχους τῆς Ἀκροπόλεως καὶ τοῦ Καπιτωλίου. **Ἡ Ἐλευθερία, ἡ τῶν ἀτόμων Ἰσότης, ἡ γνώσις τοῦ Θεοῦ ἐν ἀπροκαλύπτῳ Ἀληθείᾳ καὶ τοῦ πλησίον, ἡ Ἀγάπη πρὸς ἑαυτούς, ἡ Ἀλληλεγγύη, ὁ τέλειος καθαρισμὸς καὶ ἡ διάκρισις τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ κακοῦ, ἡ κατανόησις τῆς ἐννοίας τῆς τιμῆς, ὁ καθορισμὸς τοῦ δικαιώματος καὶ τοῦ καθήκοντος, ὑπῆρξαν τὰ νέα στοιχεῖα, τὰ ἀποτελέσαντα τὸν Νέον Ἠθικὸν Νόμον, ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ὁποίου συνεκροτήθησαν τὰ νέα κοινωνικὰ συμπλέγματα καὶ ἐμορφώθησαν αἱ νέαι πολιτεῖαι.**

Τοιουτοτρόπως, λοιπόν, παρουσιάζεται **ἡ παροῦσα Κοινωνία** μὲ ἐντελῶς διάφορον ἠθικὸν νόμον πρὸς τὸν τῆς παρελθούσης, καίτοι ἔχοντα τὸν αὐτὸν πάντοτε πυρῆνα, τὰς αὐτὰς πάντοτε ὑπαγορεύσεις. Ἀλλ' ἡ νέα αὕτη μορφή, ὑφ' ἣν παρουσιάσθη ἡ νέα ἠθική, ἀμιγὴς διαστρεβλώσεων, ἃς τοῦ ἀνθρώπου ἡ ἀδύνατος καὶ ἐλαττωματικὴ φύσις τὸ πρὶν παρεῖχεν εἰς τὰς ὑγιεῖς τοῦ Πνεύματος ὑπαγορεύσεις, ἔδωκεν εἰς τὰς πεπλανημένας ἀνθρωπίνους κοινωνίας νέαν ὅλως κατεύθυνσιν μὲ τὴν συγκρότησιν τοῦ οἰκογενειακοῦ πλέγματος, μὲ τὴν κοινωνικὴν ἑνότητα, μὲ τὴν τῶν νόμων φρουρὰν καὶ μὲ τὸν ἀναπτυχθέντα οὕτως ἐξανθρωπιστικὸν πολιτισμόν, δι' οὗ τόσα τεράστια ἅλματα προόδου ἔκαμεν ἡ ἀνθρωπότης, δημιουργοῦσα τὴν εὐημερίαν της καὶ τὴν ἥρεμον αὐτῆς ἐξέλιξιν.

Ἡ γνῶσις τοῦ ἀνθρωπίνου προορισμοῦ, συμπληρώσασα τῆς ὅλης Χριστιανικῆς ἰδεολογίας τὸ οἰκοδόμημα, ἤγειρε κατὰ μικρόν, ἐκεῖ ἔνθα ὑψοῦντο τῶν ποικίλων θεοτήτων καλλιμάρμαροι ναοὶ καὶ ἀνέδιδον ὁσμὰς θυσιαστήρια ἐκδικητικῶν θεῶν, ἱεροὺς ναοὺς τῆς Ἀγάπης. Ἐκεῖ ἔνθα τὸ πρὶν τοῦ Διονύσου ἐψάλλοντο οἱ ἀναιδεῖς ὕμνοι καὶ τῆς Ἀφροδίτης ἐλούετο ἡ παθήγερτος παράστασις, ἠκούσθησαν κατόπιν αἱ πνευματικαὶ ᾠδαὶ καὶ οἱ ἁρμονικοὶ ὕμνοι τῆς Θείας ποιήσεως, **τῆς ἐκδηλούσης τὴν Καθολικὴν Ἀγάπην.**

Ἡ διὰ τῆς πολυθεΐας συμβολικὴ πίστις εἰς πολλοὺς θεοὺς ἐτράχυνεν ἀντὶ νὰ λεπτύνῃ τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα, ὅπερ, κρυπτομένης διὰ τοὺς πολλοὺς τῆς ὑψηλῆς ἰδεολογίας ἐν τοῖς συμβόλοις, ἔβλεπεν παντοῦ τὸ σκοτεινόν, πλὴν εὐχάριστον κράτος τῆς ὑλοφροσύνης, ἐν ᾗ κατὰ τὸ πλεῖστον ἐθάπτετο. Ἐνῶ, ἐξ ἀντιθέτου, ἡ μόρφωσις τῆς Νέας Θρησκείας, ἐντοπίσασα εἰς τὴν ἀπροκάλυπτον Ἀλήθειαν τὴν πίστιν της, ἔδωκε πτέρυγας εἰς τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα, ὅπερ καθώρισεν ὑπὲρ τὰς ὑλικὰς τὰς Πνευματικὰς Κοινωνίας, ἐκ τῶν ὑπαγορεύσεων τῶν ὁποίων ἐμορφώθη ἡ παροῦσα Κοινωνία, ἥτις δύναται νὰ περιληφθῇ ἐξ ὁλοκλήρου σχεδὸν εἰς τὸ ὄνομα τῆς Χριστιανικῆς Κοινωνίας.

Ὁ Δημιουργὸς τῆς Κοινωνίας ταύτης, ὁ καθορίσας τὸν δεύτερον κοινωνικὸν σταθμὸν ἐν τῇ ἐξελίξει τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος, **Θεάνθρωπος** Ἰησοῦς, διὰ τῶν κηρυγμάτων Αὐτοῦ, τῶν Θείων τούτων πρὸς τὴν κοιμωμένην ἀνθρωπότητα σαλπισμάτων, ἐχάραξε τὴν τροχιάν, ἣν ἔδει νὰ ἀκολουθήσῃ τὸ ἀνθρώπινον, ἵνα χωρήσῃ πρὸς τὴν πνευματικὴν αὐτοῦ πρόοδον. Ἀλλ' ἐν τῷ βάθει τῶν Θείων Του Ἀποκαλύψεων, δι' ὧν ἀφῄρεσε τοὺς σκοτεινοὺς πέπλους τῶν προφητικῶν στίχων καὶ ἡρμήνευσε τῶν γριφωδῶν ρήσεων τὰ ἐχόμενα, **ἀφῆκε πολλῶν Ἀληθειῶν κεκαλυμμένα τὰ**

σπέρματα, ἵνα ἀποκαλύψῃ καὶ ἀφήσῃ ταῦτα νὰ βλαστήσουν, ὅταν ἡ ἀνθρωπότης κατα στῇ ἱκανὴ καὶ διὰ τὰς ἀποκαλύψεις ταύτας. Τότε οἱ ἄνθρωποι, ὅταν ὁ ἐλαύνων τοὺς αἰῶνας ἐκήρυττεν, ἀδύνατοι ὄντες, **«οὐκ ἠδύναντο βαστάζειν ἄρτι, εἰ καὶ πολλὰ εἶχε λέγειν αὐτοῖς» (Ἰωάν. ΙΣΤ΄ 12).**

Ἔβλεπεν ὁ Ἰησοῦς τὰς ἐν τῇ ἀνθρωπίνῃ ψυχῇ ἐρριζωμένας πολλὰς ἔτι ἀτελείας καὶ **δὲν μετέδιδεν ἢ ὅσα ἦσαν ἀναγκαῖα ἀπολύτως διὰ τὴν ἀπαιτουμένην πρώτην ριζικὴν μεταμόρφωσιν τῶν κοινωνιῶν, ἄρα καὶ τῆς Ἠθικῆς, ἐπιφυλασσόμενος νὰ πέμψῃ, αἱρουμένων τῶν ἀτελειῶν, τὸν Παράκλητον, τὸ Πνεῦμα τῆς Ἀληθείας, διὰ τοῦ Πατρός, ἵνα κάμῃ τὰς νέας ἀποκαλύψεις καὶ παρουσιάσῃ τὴν Νέαν μορφήν, ἥτις θὰ χαρακτηρίζῃ τὴν Μέλλουσαν Κοινωνίαν.**

Ἡ ἐλλειπὴς πνευματικὴ ἀνάπτυξις τῆς κοινωνικῆς ἐκείνης περιόδου **ἀπήτει μεγάλην φειδὼ εἰς πνευματικὰς ἀποκαλύψεις,** αἵτινες τυχὸν γενόμεναι τότε ἤθελον προκαλέσει καταστροφὰς καὶ στασιμότητα, ἂν ὄχι ὀπισθοδρομικότητα πνευματικήν. Διὰ τοῦτο ὑπὸ τὸ ριπιζόμενον ἀπὸ τὸν Ζέφυρον τῆς Ἠθικῆς, ὅ ἐστι Πνευματικῆς Ἀνακαινίσεως, Λάβαρον τοῦ Ναζαρηνοῦ δὲν ἐδιδάχθησαν ἢ αἱ θεμελιώδεις ἀρχαί, αἱ ἀπαραίτητοι διὰ τὴν στήριξιν τοῦ νέου οἰκοδομήματος, **πολλῶν οὐσιωδῶν ἀρχῶν κεκαλυμμένων ἔτι ὑπὸ τὸν πέπλον τῆς ἀγνοίας.**

Εἶναι δὲ ἀληθὲς ὅτι ἐν πάσῃ μεταρρυθμίσει κοινωνικῇ, πολιτικῇ ἢ θρησκευτικῇ, ὁ μεταρρυθμιστὴς δὲν ἀποκαλύπτει ἢ μέρος τῶν ἀρχῶν, ἐφ’ ὧν στηριζόμενος χαράσσει τὴν νέαν τροχιάν, ἣν ἀκολουθεῖ τὸ νέον του σύστημα. Διότι, ἐὰν ἐπιχειρήσῃ εἰς μίαν οἱανδήποτε λ.χ. ἐπανάστασιν ὁ ἐπαναστάτης νὰ ἐκθέσῃ ἐν τῷ συνόλῳ τὰς ὠθησάσας εἰς ταύτην ἰδέας του, ἤθελεν ὁλοσχερῶς ναυαγήσει ἐν τοῖς σχεδίοις του, πίπτων ἴσως θῦμα τῆς ἐξεγειρομένης λαϊκῆς παρεξηγήσεως. Ἀλλὰ πάντοτε τὸ ὕψος τῆς ὠθούσης εἰς τὴν ἐπανάστασιν νέας ἀρχῆς **μένει ἄγνωστον εἰς τὰς λαϊκὰς μάζας,** παρουσιαζομένης τῆς ἰδέας μόνον μὲ τὸ προσωπεῖον τῶν συνθηκῶν, τὰς ὁποίας θέλει νὰ ἐγκολπωθῇ ὁ λαὸς καὶ μὲ τὸ παράστημα τῆς ἀπολυτρωτικῆς ἀνάγκης, ἥτις ἔρχεται νὰ θραύσῃ τὸν κλοιόν, τὸν σφίγγοντα ἀφορήτως τὸν λαιμὸν τῆς πνευστιώσης λαϊκῆς ὑπομονῆς καὶ νὰ προκαλέσῃ τὴν ἀνατίναξιν τῶν τυραννικῶν συνθηκῶν. **Αἱ δὲ κύριαι ἰδέαι, αἱ διακρίνουσαι πρὸ πάντων τὸ ἰδεῶδες καὶ τέλειον ὅλων τῶν νέων ἀρχῶν, μένουν κεκαλυμμέναι,** ἕως οὗ ὡριμάζουν κατὰ μικρὸν τὸ νέον σύστημα εἰς τὰς δεχθείσας αὐτὸ χορείας καὶ προσαρμοζόμενον πρὸς τὰς νέας ὑπ’ αὐτοῦ δημιουργηθείσας συνθήκας **παρουσιασθῇ ὡς ἐλλιπὲς εἰς τὰς ἐξελιγμένας πλέον κοινωνίας καὶ ὡς τοιοῦτον κλονισθῇ, μὴ ἐπηρεάζον πλέον διὰ τῆς**

ἐπιρροῆς του οὐδένα.

Τότε, ὅτε προβάλλει ἡ ἀνάγκη αὕτη ἀπαιτητική, τότε ὅτε γεννᾶται ἡ δίψα πρὸς γνῶσιν τοῦ ἰδανικωτέρου καὶ τελειοτέρου, ἀνοίγει πλέον ἡ θύρα ἡ κλείουσα αὐτὸ καὶ αἴρεται ὁ πέπλος ὁ καλύπτων τὴν πραγματικὴν ἰδέαν, γίνονται πλέον αἱ νέαι ἀποκαλύψεις, αἵτινες μορφώνουσιν ἐπὶ τῶν ἀποκαλυφθεισῶν νέων τελείων καὶ ὑγιῶν ἀρχῶν τὸ νέον σύστημα. Δὲν ἀνατρέπουν ὅμως, ἀλλὰ ἀντικαθιστοῦν τὸ προδρομικόν, τὸ παλαιὸν σύστημα, ὅπερ ἔπαυσε πλέον ἐπηρεάζον καὶ συγκρατοῦν τὰς κοινωνίας.

Ἐπειδὴ ὡς ἀνωτέρω εἴπομεν, πᾶν κοινωνικὸν συγκρότημα, ὡς στηριζόμενον ἐπὶ τοῦ ἠθικοῦ νόμου, ἔχει ἄμεσον ἐξάρτησιν ἀπὸ τὴν κρατοῦσαν θρησκευτικὴν ἀντίληψιν, τοῦτο, ταύτην ἔχον συνεκτικότητα, παύει ὑφιστάμενον **εὐθὺς ὡς αἱ θρησκευτικαὶ ἀντιλήψεις τῶν κοινωνιῶν μεταβληθῶσιν, εὐθὺς ὡς ἡ κρατοῦσα θρησκεία δὲν πείθει, δὲν συγκινεῖ, δὲν συγκρατεῖ.** Ὅταν δημιουργηθῇ μία τοιαύτη κατάστασις, **ὁ ἠθικὸς νόμος ὑφίσταται τότε μόνον ὡς σκιά,** ὡς τερθρεία ἁπλῆ ἢ φενάκη πρὸς ἐξαπάτησιν τῶν συνειδήσεων τῶν μὲν ὑπὸ τῶν δέ. Τότε ἄρχεται βαίνουσα ἀχαλίνωτος πρὸς τὸν ὄλεθρον ἡ κοινωνία, **συμπαρασύρουσα εἰς τὴν ἀφάνειαν σὺν ταῖς ἠθικαῖς καὶ τὰς θρησκευτικὰς ἀντιλήψεις.**

Ἡ κατάστασις δὲ αὕτη δύναται νὰ δημιουργηθῇ ὅτε ἡ πνευματικὴ πρόοδος τῶν κοινωνιῶν φθάσῃ εἰς βαθμὸν τοιοῦτον ὥστε νὰ **μὴν ἱκανοποιῆται ἀπὸ ἀναποδείκτους δοξασίας, ἀπὸ θεσπίσματα αὐθαίρετα καὶ παραδόσεις ἀγνώστου πηγῆς καὶ αἰτίας.** Ὅταν ἡ πνευματικὴ κριτικὴ ὑποβάλῃ εἰς ἔλεγχον λογικὸν τὴν θρησκευτικήν της πίστιν, ὅταν ἡ πνευματικὴ ἔρευνα φθάσῃ μέχρι τοῦ βαθμοῦ νὰ ζητήσῃ τὴν ἑρμηνείαν τῶν μὴ κατ’ ἀρχὴν ἁρμονικῶς γιγνομένων, τότε πλέον **εἶναι ἀνίκανοι αἱ ἀναπόδεικτοι θρησκευτικαὶ ἐπαγγελίαι καὶ ἀπειλαὶ νὰ θέσουν φραγμὸν εἰς τὴν ἐξεγειρομένην λογικήν, εἰς τὸ ἐπαναστατοῦν συνειδὸς.** Καὶ ἡ αὐθαιρεσία τῆς σκέψεως, ριπτομένη εἰς τὸν κυκεῶνα τῶν ἀμφιβολιῶν, ζητεῖ ἕνα προχειρότερον ἔστω καὶ ἐπισφαλῆ λιμένα, τὸν ὁποῖον μεταχειρίζεται ὡς ὁρμητήριον διὰ τὰς ἐξόδους τοῦ ἀκατίου τῆς ζωῆς. Καὶ συνήθως **ὁ λιμὴν οὗτος εἶναι πτῶσις τοῦ ἀτόμου καὶ τῆς κοινωνίας εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ ὑλισμοῦ μὲ τὴν ἀπόρριψιν τῶν ἠθικῶν ἀρχῶν καὶ τὴν ἀποτίναξιν τῶν ἐπικρατουσῶν ἀντιλήψεων.**

Τότε ἀκριβῶς **γίνονται αἱ μεγάλαι ἀποκαλύψεις,** αἵτινες μὲ τὸ ὕψος των καὶ τὴν χαλυβδίνην πυγμὴν καὶ τὸν ἀκατάβλητον χαλινὸν τῆς λογικῆς, **τοῦ θετικοῦ τῆς ἀποδείξεως,** ὀρθοῦνται

βαρεῖαι καὶ ἀκατανίκητοι πρὸ τῆς ἐκτεινομένης βασιλείας τῆς ἠθικῆς ἀναρχίας καὶ **διὰ νέων ἠθικῶν σεισμῶν διαρρηγνύουν τῆς ἀναρχικῆς ἠθικῆς σφαίρας τὸν ἐπίπαγον** καὶ διὰ τῶν ἐρειπίων της σχηματίζουν **τὴν Νέαν ἠθικὴν σφαῖραν, τὸν Νέον ἠθικὸν Κόσμον, τὴν ἀνωτέραν Κοινωνίαν.** Εἰς τὴν κατὰ τῆς ἠθικῆς ἐπανάστασιν ἀντιπαραβάλεται ἡ ὑπὲρ τῆς ἠθικῆς ἐπανάστασις. Ἡ βία καταβάλλεται διὰ τῆς βίας. Ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἐγκυμονουμένων καὶ ἐκρηγνυομένων θυελλῶν τῆς ἠθικῆς ἀναρχίας καὶ τῶν κεραυνῶν τῆς κοινωνικῆς ἢ θρησκευτικῆς παραλύσεως, προβάλλουσιν αἱ μορφαὶ τῶν ἐπαναστατικῶν ἡγετῶν τῆς ἠθικῆς, τῆς θρησκείας, τῆς κοινωνίας τῶν Ἐθνῶν. Ἐν τῷ μέσῳ τῶν καπνῶν καὶ τῶν ἐρειπίων τῆς προηγουμένης καταστάσεως ἀναπετάννυνται τὰ ἐπαναστατικὰ λάβαρα καὶ ἐν τῷ μέσῳ τῶν κρότων τῆς πιπτούσης προηγουμένως μορφῆς κοινωνικῆς, ἠθικῆς, θρησκευτικῆς, ἐθνικῆς, ἀκούονται τὰ ἐπαναστατικὰ ἐγερτήρια σαλπίσματα.

Αἱ μεγάλαι ἀποκαλύψεις τότε μετὰ τὴν θύελλαν, τοὺς καπνοὺς καὶ τοὺς ἀγῶνας, συντεταγμέναι χωροῦσι πρὸς ὀργάνωσιν καὶ τὴν κατὰ νέον τρόπον καὶ **μὲ νέας βάσεις σύστασιν τῶν κοινωνιῶν,** αἵτινες μικρὸν κατὰ μικρὸν βαίνουσι πρὸς τὴν ἐξέλιξιν καὶ μὲ νέα προοδευτικὰ βήματα. Τὸ πνεῦμα τότε πλέον ὥριμον διὰ τὰς νέας ἰδέας, τὰς ὁποίας ἄλλως τε τόσον δικαίως ἐζήτει, **ὁρίζει τὴν νέαν ἀφετηρίαν ἐκκινήσεως εἰς τὴν ἐξελικτικὴν κλίμακα καὶ πετᾷ πρὸς νέας ἀποκαλύψεις καὶ πρὸς διαρκῆ πρόσκτησιν νέων γνώσεων, τεῖνον διαρκῶς πρὸς τὴν Ἄπειρον Γνῶσιν, τῆς ὁποίας ἡ δίψα τὸ κατατρύχει.**

Τοιουτοτρόπως καὶ ἡ κοινωνία τοῦ χριστιανικοῦ συστήματος, λαβοῦσα τὴν δημιουργίαν της κατὰ τὴν ἐποχὴν κατὰ τὴν ὁποίαν τὴν ἀτμοσφαῖραν ἐπλήρουν δουλείας στεναγμοὶ καὶ αἰχμαλωσίας θρῆνοι, ὅτε ἡ προσωπικότης εἶχεν ὑποβιβαστεῖ εἰς τὴν ἀξίαν τοῦ πράγματος, ἐπεκράτησεν κατόπιν τῆς μεγάλης καὶ ὑπερόχου ἐπαναστάσεως, τὴν ὁποίαν ἐδημιούργησαν **τοῦ Ἰησοῦ τὰ κηρύγματα καὶ αἱ Νέαι μεγάλαι ἠθικαὶ ἀρχαί,** τὰς ὁποίας ἀνέμενεν ἡ πάσχουσα ἀνθρωπότης διὰ τὴν λύτρωσίν της.

Ὁ Χριστὸς ἐπαρουσιάσθη ὡς ὁ Μέγας Ἐπαναστάτης τῆς ἠθικῆς τῶν Ἐθνῶν. Τὸ Θεῖον Του Στόμα ἐξέφρασε τὰς θεμελιώδεις ἀρχὰς τῆς Νέας Κοινωνίας, ἐσάλπισε τῆς Ἰσότητος καὶ τῆς Ἀλληλεγγύης τὸ ἐμβατήριον, ἐκήρυξε τὸν Θεὸν ἐν τῇ Μεγαλειώδῃ Πνευματικῇ Του Ὑποστάσει, κατέδειξε τὴν Ἰσχύν Του διὰ τῶν ἔργων Του καὶ καθώρισε τὸν πλησίον. Ἔκαμε δηλαδὴ τὰς πρώτας θεραπευτικὰς ἐπεμβάσεις εἰς τὸ ἔχον χαινούσας καὶ βαθείας πληγὰς ἐρειπωμένον τῆς ἀνθρωπότητος σῶμα.

Καὶ τοῦτο ἵνα σώσῃ αὐτὴν ἀπὸ τοῦ ἐπερχομένου θανάτου. Καὶ ἀκινδυνοποιήσας τὰς πληγὰς καὶ **καθορίσας τὸ ἀποθεραπευτικὸν σύστημα,** ἀπῆλθεν Αὐτός, ἵνα ἐπιστρέψῃ παρ' αὐτῇ ὅπως τονώσῃ τὸ ἐξησθενημένον αὐτῆς σῶμα δι' ἰσχυροτέρων μέσων θεραπείας.

Ἀλλ' εἶναι ἀληθὲς ὅτι καὶ αὐτὰ τὰ τονωτικὰ τῶν φαρμάκων καὶ τὰ μᾶλλον ἐπωφελῆ καθίστανται δημιουργοὶ κακοῦ, ἐνεργοῦσι ὡς ἰσχυρὰ δηλητήρια, ὅταν δίδωνται εἰς σῶμα ἀσθενικὸν καὶ ἐρειπωμένον. Δι' ὃ οἱ θεράποντες ἀναμένουσι τὴν ἰσχυροποίησιν τοῦ ὀργανισμοῦ, ἵνα κατόπιν ἐνεργήσωσιν ἐπὶ τὸ τονωτικώτερον διὰ τῶν ἰσχυρῶν φαρμακευτικῶν μέσων. Ἔπρεπε κατὰ ταῦτα νὰ ἀναλάβῃ ζωὴν τὸ κοινωνικὸν σῶμα μὲ τὴν ἐπέμβασιν τῶν Χριστιανικῶν ἀρχῶν, **ὅπως κατόπιν δεχθῇ τὰ ὑψηλὰ καὶ Οὐράνια Πνευματικὰ Νάματα. Διὰ τοῦτο ὁ Χριστὸς δὲν ἀνέπτυξεν ἐξ ὁλοκλήρου τὴν Φιλοσοφίαν Αὐτοῦ καὶ τὰς Ἰδέας, περιορισθεὶς μόνον εἰς τὴν κήρυξιν τῶν γενικῶν Αὐτοῦ ἀρχῶν.** «Εἰ τὰ ἐπίγεια εἶπον ὑμῖν καὶ οὐ πιστεύετε, πῶς ἐὰν εἴπω ὑμῖν τὰ ἐπουράνια πιστεύσετε;» (**Ἰωάν. Γ΄ 12**).

Ἐπὶ τῶν γενικῶν ὅμως τούτων ἀρχῶν στηριχθεῖσα ἡ νέα ἐκείνη ἠθικὴ ἐπανάστασις ἐγέννησε τὴν παροῦσαν κοινωνίαν, τὴν Χριστιανικὴν κοινωνίαν, ἥτις ἀναχωροῦσα ἀπὸ τὰς ἰδεολογικὰς βάσεις τῆς Ἀληθείας ἐχώρει πρὸς τὴν ἰδανικήν κοινωνικὴν τελειότητα. Ἀλλὰ δυστυχῶς ἐπῆλθεν **ὑποτροπίασις** εἰς τὸ ἀναρρωνῦον κοινωνικὸν σῶμα τῆς κατατρυχούσης πρὶν αὐτὸ ἠθικῆς νόσου, εἰς τρόπον ὥστε τὰ ὑπὸ τῆς Χριστιανικῆς πίστεως ἀντίδοτα χρησιμεύουν **ὡς μέσον ἀποφυγῆς μόνον τοῦ ἠθικοῦ Θανάτου.** Ἡ Χριστιανικὴ δηλονότι Κοινωνία, ἡ παροῦσα Κοινωνία, μετὰ τὰ πρῶτα ὑγιᾶ σκιρτήματα ἅτινα ἔκαμεν, ἤρχισε καὶ πάλιν μαραινομένη.

Τὰ μικρόβια τῆς κατὰ τὴν προηγουμένην κατάστασιν ἠθικῆς νόσου ἐζωογονήθησαν καὶ πάλιν. Ἀντὶ τῆς Καθολικῆς Ἀγάπης καὶ τῆς ἀδόλου συνενώσεως τῶν αἰσθημάτων τῆς Χριστιανωσύνης, κατακτητικὰς ἤπλωσε τὰς πτέρυγας τὸ μῖσος. **Ἀντὶ τῆς Ἀλληλεγγύης ὁ ἀτομισμὸς ὠρθώθη, ἀντὶ τῆς Ἰσότητος ἐκυριάρχησεν ἡ ἀνισότης.** Ὑπὸ τὴν σκιὰν τῶν νόμων τῆς ἐλευθερίας ἠρέμως διαβιοῖ ἡ ἀτομικὴ δουλεία, σύνοικος δὲ τοῦ καθήκοντος καὶ τοῦ δικαιώματος εἶναι **ἡ αὐθαιρεσία καὶ ἡ βία.**

Ἡ προσωποληψία, ἡ ὑπουλότης, ἡ ὑποκρισία, ὁ ἐξοβελισμὸς παντὸς ξένου, ἡ σκοπιμότης τοῦ ζῆν δι' ἐμαυτόν, διέφθειραν καὶ ἐξηφάνισαν κατὰ μικρὸν τὴν ἔννοιαν τοῦ πλησίον, ἥτις εἶναι, μετὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ Θεοῦ, ἡ δευτέρα βάσις ἐκ τῶν δύο ἐφ' ὧν

στηρίζεται ὁλόκληρον τὸ Χριστιανικὸν οἰκοδόμημα, ἡ Νέα ἠθική, ἡ Νέα Κοινωνία. Τὸ ἄτομον ἤρχισε νὰ διακρίνῃ ἴδιον συμφέρον καὶ ἀναλογικῶς τὰ Ἔθνη ἴδια ὅρια.

Ἡ ἔννοια τῆς ἰδιοκτησίας ἐγέννησε κατὰ μικρὸν τὸ ἀτομικὸν συμφέρον καὶ τὴν κυριαρχία μόνον τοῦ δικαιώματος, ἐνῶ ἡ ἔννοια τῆς πατρίδος ἐξῆψε ἴδιον φρόνημα, τὸ πατριωτικόν, ἐξεγεῖρον τὸ μῖσος τὸ φυλετικόν, τὴν ἰδέαν τῆς κατακτήσεως, καὶ τέλος ἐγέννησε τὸ μεγαλύτερον κοινωνικὸν ἄγος, τὸν πόλεμον.

Αἱ κοινωνίαι, αἱ ἀντιπροσωπεύουσαι ὡς μέρη τὴν παροῦσαν κοινωνίαν, ἤρχισαν στροφιδινούμεναι καὶ πάλιν εἰς τὸν στρόβιλον τῆς ἀναλγήτου κοινωνικῆς φθορᾶς, ἐνῶ εἰς τὴν ἀντιπαράστασιν τῆς Χριστιανικῆς ἠθικῆς ὁ θάνατος ἐγεννήθη εἰς σκότος ἀπροσπέλαστον τοῦ πνευματικοῦ ἐκφαυλισμοῦ, ἠθικῆς ἐκλύσεως. Ἡ δὲ καταβαράθρωσις αὕτη τοῦ ἠθικοῦ νόμου, **ὀφειλομένη εἰς τὴν ἀνικανότητα τῆς δογματικῆς πίστεως, διὰ τὴν ἀσάφειαν τῶν θρησκευτικῶν δεδομένων, ὅπως πείσῃ τὸ χωρῆσαν εἰς τὴν θετικότητα ἁλματωδῶς ἀνθρώπινον πνεῦμα,** παρέσυρεν εἰς τὸ ὁρμητικόν της ἔργον καὶ τοὺς ἀντιπροσωπεύοντας τὴν θρησκείαν ἀρχηγούς, μὴ δυναμένους καὶ τούτους νὰ ἀντιστῶσιν εἰς τὴν ὁρμὴν τοῦ ἐρευνητικοῦ λόγου.

Ἡ θετικότης τῆς ἐποχῆς, οὖσα ἀναπόσπαστος μορφὴ τῆς ὅλης συγχρόνου προόδου καὶ ἐξελίξεως, μεταδίδεται ὡς πνευματικὸν κληροδότημα εἰς πάσας τὰς ἀνθρωπίνας ὑπάρξεις καὶ ἀναπνέεται ὡς ἀτμόσφαιρα ἀπὸ **πάντα τὰ βιοῦντα συστήματα.** Κατ’ ἀκολουθίαν καὶ οἱ ἀντιπρόσωποι τῆς Χριστιανικῆς ἰδεολογίας, τουτέστιν αὐτοὶ οἱ τοῦ ἠθικοῦ νόμου, πυρῆνος τῆς κοινωνίας πρόμαχοι, ζῶντες εἰς τοιοῦτον περιβάλλον, **ἀφήνουσι ν’ ἀναπτυχθῇ ἢ ἀναπτύσσεται ἀκουσίως ἐν αὐτοῖς τὸ δένδρον τοῦ θετικισμοῦ, μεθ’ οὗ συγχρόνως εἶδον τὸ φῶς** καὶ συνεπῶς αἰσθάνονται καὶ οὗτοι ἀτροφικὴν τὴν δογματικήν των πίστιν.

Ὁσονδήποτε καὶ ἂν προσπαθοῦσι νὰ συγκρατήσουν ἑαυτοὺς εἰς τὴν ὁδὸν τῆς παραδόσεως καὶ τῆς θρησκευτικῆς κληρονομίας, πίπτουν καὶ οὗτοι ὑπὸ τὰ ἀδυσώπητα πλήγματα, ἅτινα ἐπιφέρει αὐτοῖς ἡ συμβιοῦσα θετικὴ ἀρχή, ἡ ἐξεγειρομένη λογικὴ καί, μὴ εὑρίσκοντες ἐν τῇ πίστει των στοιχεῖα θετικώτερα ἀφ’ ἑνὸς καὶ θέλοντες ν’ ἀντιδράσουν κατὰ τοῦ ἐξεγειρομένου λόγου ἀφ’ ἑτέρου, **μεταβάλλονται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰς ὑποκριτὰς καὶ σεμνοτύφους, ἐστερημένους θρησκευτικῆς ζέσεως καὶ πίστεως, ἄρα καὶ πειθοῦς καὶ ἐπιρροῆς ἐπὶ τῶν ἀπιστούντων, πρῶτοι οὗτοι ἀθετοῦντες τὰ ἐντελλόμενα καὶ ἀπιστοῦντες εἰς τὰ κηρυττόμενα.** Παρουσιάζονται κατὰ ταῦτα ὄργανα τυπικὰ οἱ ἱεροφάνται οὗτοι μὲ τὸν

προορισμὸν τῆς εἰκονικῆς παραστάσεως ἑνὸς θρησκευτικοῦ ὀργανισμοῦ μὴ ἐκδηλουμένου ἢ **ὡς μία ταπεινὴ συμβολολατρεία καὶ τυπολατρεία, συνοδευομένη ἀπὸ τὴν δεισιδαιμονίαν, τὴν εὐτραφῆ κόρην τῆς παχυλῆς ἀμαθείας.**

Ἐν ὀλίγοις, οὕτω παρουσιάζεται εἰς τοῦ ἐρευνῶντος τὰ ὄμματα **ἡ παροῦσα Κοινωνία, τελείως παρεκκλίνουσα τῶν χριστιανικῶν θεσπισμάτων καὶ λίαν ὥριμος διὰ τὴν εἰσδοχὴν καὶ ἀφομοίωοιν τῶν Νέων καὶ Τελείων ἀρχῶν, ἃς σκοπίμως ἐκάλυψεν ὑπὸ τὸν πέπλον τοῦ ἀγνώστου ὁ κηρύξας Θεάνθρωπος, διὰ τὴν ἀδυναμίαν τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος καὶ τὴν ἀφομοιωτικὴν ἀνικανότητα αὐτοῦ.**

Ἡ ἀνθρωπότης ἐξετραχύνθη λίαν ἐν τῇ ὁδῷ τῆς ἀνηθικότητος καὶ ἐδηλητηριάσθη ἐν τῇ ἀκολουθημένῃ τρίβῳ τῆς κακίας. Ἀπώλεσε τὴν πνευματικήν της ἡρεμίαν διὰ τῆς παρεισφρύσεως ἐν ταύτῃ ἀντιπνευματικῶν στοιχείων καὶ ἔκτοτε ἀγνοεῖ τὴν θρησκευτικὴν ἑστίαν τῆς γαλήνης, ἐν ᾗ εὕρισκε θαλπωρὴν κατὰ τὰς τρικυμιώδεις χειμερίας ὥρας. Τὸ ἠθικὸν σκότος ἐξηπλώθη καὶ πάλιν καὶ οὕτω αἱ ἀνθρώπιναι ὑπάρξεις, αἱ κοινωνίαι ὁλόκληροι, ἤρχισαν νὰ αἰσθάνωνται **ἀποπνικτικὴν τὴν πνευματικὴν ἀτμόσφαιραν καὶ ἀνυπόφορον τὸν κλοιὸν τῆς ἠθικῆς φθορᾶς καὶ βαρείας τὰς πέδας ἐπὶ τῶν χειρῶν τοῦ ψυχικοῦ ἐγώ.**

Ἡ κυριαρχοῦσα ἀνισότης, ἡ βασιλεύουσα ἀτιμία, ἡ βία, ἡ ἀπώλεια τῆς ἀτομικῆς ἐμπιστοσύνης, ὁ ἀτομισμὸς, τὸ μῖσος καὶ ἐν γένει πάντα τὰ τόσα κρατοῦντα ἠθικοφθοροποιὰ στοιχεῖα χρησιμεύουν **ὡς ἔναυσμα τῆς συσσωρευμένης εἰς τοὺς κοινωνικοὺς ὑπονόμους ἠθικῆς πυρίτιδος,** δι’ ἧς θέλει ἀνασκαφῇ ἐκ βάθρων ἡ παροῦσα κατάστασις τῶν πραγμάτων. Τὰ ἡφαίστεια τῆς ψυχικῆς ἀγανακτήσεως ἑτοιμάζουν τὴν ἀδηφάγον λάβαν των ὑπὸ τὸν φλοιὸν τῆς ἐκφαυλισμένης κοινωνίας, καὶ κατὰ τῆς ἐπικρατούσης ἠθικῆς ἀναρχίας ἑτοιμάζεται **ἡ ἐγκυμονουμένη ἠθικὴ ἐπανάστασις,** ἀπειλοῦσα ν’ ἀνατρέψῃ καὶ μεταβάλῃ εἰς ἐρείπια πᾶν ὅ,τι ἡ ἀντιπνευματικὴ βασιλεία ἔστησεν εἰς πόδας καὶ ζωήν.

Καὶ τὰ προανακρούσματα τῆς γιγαντιαίας ἐκείνης καὶ θυελλώδους ἠθικῆς ἐπαναστάσεως ἤρχισαν ἀκουόμενα εἰς τὰ διάφορα σημεῖα τῶν κοινωνιῶν. Ἡ παροῦσα τάξις τῶν πραγμάτων, ἡ παροῦσα κοινωνία ἀναμένει τὸν μέγα τοῦτον ἀγῶνα, ἐξ οὗ ἡ ἀνθρωπότης θὰ ἐξέλθῃ **μὲ τὰς ὑγιεστάτας ἐπὶ τῆς ἠθικῆς καὶ τῆς θρησκείας ἀντιλήψεις καὶ ἐκ τοῦ ὁποίου θέλει γεννηθῇ ὁ Νέος Σταθμὸς τῆς πνευματικῆς προόδου καὶ ἐξελίξεως. Ὑπὸ τὰ ἐπαναστατικὰ λάβαρα θὰ γίνουν αἱ Νέαι Ἀποκαλύψεις καὶ θὰ κηρυχθοῦν αἱ Νέαι Ἀρχαί, ἃς τόσον ἐπιμελῶς**

ἔκρυψαν οἱ αἰῶνες. Τὸ νῦν διερχόμεθα τὴν μεταβατικὴν περίοδον, τὴν ἑτοιμάζουσαν τὸ ἔδαφος διὰ τὴν καρποφορίαν τῶν Νέων Ἀρχῶν καὶ Ἀληθειῶν, ἃς μέλλει κατὰ ἠθικὴν ἐξέγερσιν νὰ σπείρῃ ἡ Χριστιανικὴ Ἐπικράτεια.

Νῦν κυοφορεῖται εἰς τὰ σπλάχνα τῆς παρούσης κοινωνίας ἡ Μέλλουσα Κοινωνία, τῆς ὁποίας Ἐδραιωτής Δημιουργὸς θὰ εἶναι Αὐτὸς ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς καὶ αἱ Ἀλήθειαι Αὐτοῦ. Θὰ εἶναι Αὐτὸς Θεμελιωτής μονίμου τάξεως πραγμάτων, μονίμου καὶ ἀτρώτου Ἠθικῆς, ἀνατέλλων ἐν Δόξῃ ὡς τηλαυγὴς Ἥλιος. Ἡ ὑπὸ Τούτου θεμελιουμένη ἠθικὴ τάξις θὰ περιβάλλεται ἀπὸ τὸν σιδηροῦν θώρακα τῶν νέων ἀποκαλύψεων, **ἃς διὰ τοῦ Παρακλήτου θέλει κάμει ὁ Ἄπειρος Θεός.** Ὁ Μέγας Ἐπαναστάτης τῆς ἠθικῆς τῶν Ἐθνῶν, ὁ Μάρτυς τοῦ Γολγοθᾶ, δὲν θέλει νῦν νὰ παρουσιασθῇ μόνος, **ἀλλὰ συνοδευόμενος ἀπὸ ἀμετρήτους ἀγγέλους, ὃ ἐστὶ ἀναριθμήτους ὀπαδούς, οὓς θέλει δημιουργήσει καὶ καλλιεργήσει ἀρκούντως εἰς τὰς Νέας Ἀρχὰς ἡ παροῦσα μεταβατικὴ τῶν πραγμάτων περίοδος.**

Ὁ Παράκλητος, τὸ Πνεῦμα τῆς Ἀληθείας, τὸ ἐμπνέον ἀπὸ καταβολῆς κόσμου τὸ ἀνθρώπινον εἰς τὴν δημιουργίαν τῶν κοινωνικῶν συστημάτων, τὸ ὑπαγορεῦον τὴν ἠθικὴν καὶ τὸ δίδον ὅσον ἔνεστι τελειοτέρας τὰς περὶ Θεοῦ καὶ κόσμου ἀντιλήψεις εἰς αὐτό, **εὑρίσκεται ἐν τῷ κόσμῳ διεξάγον ἀγρίαν πάλην πρὸς τὸν κατακτητὴν τοῦ παρόντος αἰῶνος. Ὁ ἄρχων τοῦ κόσμου τούτου πολεμᾶται σφοδρῶς καὶ κρίσις μεγάλη γίγνεται εἰς τὸν κόσμον τοῦτον, διότι τὸ κακὸν ἑτοιμάζεται νὰ ἐκβληθῇ ἔξω.**

Ἐν τῇ πάλῃ ταύτῃ τὸ Θεῖον Πνεῦμα εὑρίσκει συνεπικούρους, εὑρίσκει μαχητάς, τοὺς ὁποίους καλλιεργεῖ καὶ γυμνάζει, ὅπως καταστήσῃ τούτους ἱκανοὺς νὰ συμμεθέξωσι τοῦ ἐπαναστατικοῦ ἀγῶνος, ὅταν ἀναπετασθῇ τὸ λάβαρον τῆς Ἠθικῆς ἐπαναστάσεως, ὁ Σταυρός, ὅταν φανῇ ἡ Θεία καὶ Νικήτρια Προσωπικότης τοῦ Μεγάλου Ἐπαναστάτου ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἐκτεινομένης ἠθικῆς νυκτός. Οἱ μαχηταὶ οὗτοι, ἐμπνεόμενοι παρὰ τοῦ Παρακλήτου, διαβλέπουσι τὴν **ἀνατολὴν** τῆς νέας κοινωνίας, ἥτις δύναται νὰ χαρακτηρισθῇ ὡς ἡ Πνευματικὴ Κοινωνία, διότι **κατὰ ταύτην μέλλει νὰ ἐπεκταθῇ ἐπὶ πᾶν τὸ ὅριον τῆς Οἰκουμένης ἡ Βασιλεία τοῦ Πνεύματος.**

Ἡ Μέλλουσα Κοινωνία ἤρχισε σελαγίζουσα εἰς τὰ μεμακρυσμένα βάθη τῆς Ἀνατολῆς, συναποκομίζουσα ἐν τῇ νέᾳ φιλοσοφία **τὰς ἑρμηνείας πασῶν τῶν Θρησκειῶν καὶ κοινωνικῶν ἀντιλήψεων,** ἀπὸ τῆς διαισθητικῆς περιόδου μέχρι τῆς νῦν, μὲ τὰς ἐνδιαμέσους

θρησκείας τῶν τύπων καὶ τῶν συμβόλων, τῶν προφητειῶν, τῶν χρησμῶν, τῶν ρήσεων καὶ τῶν αἰνιγμάτων τοῦ παρελθόντος. Ἡ ἀναφαινομένη πνευματικὴ νίκη, **δίδουσα πνευματικὴν ζωὴν εἰς τὰ σύμβολα καὶ ἀνιστῶσα τὰς νεκρὰς παραδόσεις, θέλει ἑρμηνεύσει τὰς φαινομενικῶς ἀναποδείκτους χριστιανικὰς δοξασίας καὶ θέλει ἀναλύσει εὐρέως τὰ ἀλληγορικῶς κηρυχθέντα. Ἡ Μέλλουσα Κοινωνία τοῦ Χριστοῦ θέλει στηριχθῇ ἐπὶ τῶν ἰδίων βάσεων, πλὴν ἐχουσῶν ἄλλας κατευθύνσεις. Αἱ νέαι δὲ αὗται κατευθύνσεις,** αἵτινες θὰ δοθῶσιν εἰς τὰς ὑπαρχούσας βάσεις, καὶ αἱ νέαι ἰδέαι, αἵτινες θὰ προκύψουν ἐκ τῶν παλαιῶν, θέλουσι δημιουργήσει τὸ ἄρρηκτον συγκρότημα τῆς μελλούσης κοινωνίας καὶ θέλουσι δώσει ἄνευ περιορισμῶν ἐλευθερίαν εἰς τοὺς πτερυγισμοὺς τῆς ἀνθρωπίνης σκέψεως.

Αἱ μεγάλαι μεταρρυθμίσεις, αἵτινες ἑτοιμάζονται κατὰ τὴν παροῦσαν μεταβατικὴν περίοδον, αἱ ριζικαὶ τροποποιήσεις αἵτινες θὰ ἐπέλθουν **ἐπὶ τοῦ τρόπου τοῦ θρησκευτικῶς σκέπτεσθαι, ἡ τελειοτέρα γνῶσις τοῦ ἀνθρωπίνου προορισμοῦ του καὶ ἡ γένεσις νέας μεθόδου ἐρεύνης τοῦ περιβάλλοντος καὶ τὸ ἔργον τοῦ ἀνθρώπου μὲ ἐντελῶς νέαν κλεῖδα, θέλουσι εἶσθαι αἱ πρῶται ἀρχαί, ἐφ’ ὧν θὰ στηριχθῇ ἡ περαιτέρω ἔρευνα καὶ γνῶσις.**

Ἡ Μέλλουσα Κοινωνία θὰ ἔχῃ τὸν τύπον Κοινωνίας τοῦ Οὐρανοῦ. Ὅταν πλέον καταπέσωσι μετὰ τὴν ἀγρίαν ἐπαναστατικήν καταιγίδα **τὰ τείχη τοῦ κακοῦ,** τοῦ λυμαινομένου τὸν παρόντα αἰῶνα, μὲ πᾶσαν τὴν ἀπαισίαν ἀκολουθίαν τῶν ἐκ τούτων γεννωμένων στοιχείων, ὅταν τὰ εἰδεχθῆ φάσματα τοῦ μίσους, τῆς βίας καὶ τῆς ἐχθρότητος διαλυθῶσιν ἀπὸ τὰς φωτεινὰς ἀναλαμπὰς τῆς Ἀγάπης, ὅταν ἀπὸ τῶν συντριμμάτων τῆς καταρρευσάσης ἠθικῆς οἰκοδομῆς κατορθωθῇ ἡ ἀνέγερσις τοῦ μεγαλοπρεποῦς μεγάρου, τῆς πρὸς τὸν Θεὸν τάσεως, τότε δυνάμεθα εἰπεῖν ὅτι **θέλει κατέλθει ἀπὸ τὸ ὕψος τοῦ Οὐρανοῦ ἡ Νέα Ἱερουσαλήμ, ἡ νοσταλγουμένη δηλονότι Κοινωνία τῆς Ἰσότητος, τῆς Ἀγάπης, τῆς Ἀλληλεγγύης, τῆς Πνευματικῆς ἐξελίξεως, τῆς Κοινωνίας τῶν Τελείων Ἀνθρώπων, τῶν Ἀγγέλων.**